

Normandië.. De landingsstranden deel 2

Colleville-sur-Mer, Wn 61, Sector 'FOX en EASY'

Colleville sur Mer 14710 10 Meningen / Beoordeling: 7.6

CP Parking Mix-parking N 49.35750 W -0.85079 C

 15 ? onbekend 24-uur 01/01-31/12 +33 2 31 22 44 00

i plaats direct naast de uitgang van de parkeerplaats van de Amerikaanse begraafplaats in Colleville sur Mer, niet naar de grote parkeerplaats, maar rechts aanhouden

€ camper 0,- *2013

Keer terug naar de D 514 en ga verder naar Colleville-sur-Mer. In het centrum van het dorp volg het bord 'la Plage' naar rechts, de heuvel af. Beneden aangekomen wordt u min of meer gedwongen links af te gaan naar Wn 62, het 1st Division monument en het American Cemetery. Maar ga nog een stukje verder richting het strand en ga na een meter of 50 rechtsaf, richting de zeilschool. Parkeer hier en loop naar het strand en ga 50 meter rechtsaf.

Hier ligt Wn 61. Deze had een 8,8cm PAK 43/41 in een H 677 kazemat plus een 5cm KwK in een Tobruk. Widerstandnester 61 en 62 waren verantwoordelijk voor zeer veel slachtoffers tijdens de eerste golven landende Amerikanen hier in de sector FOX and EASY. Tussen Wn 61 en Wn 62 lag voor de Amerikaanse troepen de E-3 uitgang. Het 8,8cm kanon werd om 07.10 uur uitgeschakeld door de DD Sherman tank van Staff Sergeant Sheppard van de 741st Tank Battalion (één van de vijf die het strand haalden van de 32 uitgezet in zee). De beschadigde bunker ligt nu op een stuk privé terrein, maar kan bekeken worden. De bunker schuin links achter de H677 wordt als fundering gebruikt voor een bungalow.

De H677 van Wn 61 waarin de 8,8cm PAK 43/41 stond

Op het kiezelstrand bij Wn 61, FOX-Green, was het een reddingsoperatie

In dit gebied, de sector FOX-Green werden een aantal beroemde foto's genomen van engineers die collega soldaten uit het woeste water redden. Ook verderop, onder Wn 60, in de sector FOX-Red was het meer een reddingsoperatie dan dat er een gevechtseenheid werd gevormd.

Veel groepjes verkleumde, gewonde mannen wachtten hier af wat er ging gebeuren. Het was een mix van mannen van het 16th (1st Div.) en het 116th Regiment (29th Div.). Met de opkomende vloed werden de mannen gedwongen zich te verplaatsen naar FOX-Green. Dit verplaatsen bracht ook weer 'leven' in de aangeslagen mannen die langzaam weer een gevechtsgroep begonnen te worden.

Ter hoogte van Wn 60 op FOX-Red, liep het vol met aangeslagen troepen
Toen en NU

Wn 62, Colleville-sur-Mer (oostelijk van de American National Cemetery)

Het Duits gevechtscomplex, Widerstandsnest 62 in de sector 'FOX-Green', was op 6 juni een harde noot die gekraakt moest worden. Het geschut stond recht op OMAHA Beach gericht. Er is hier nog veel te zien, zelfs de sporen van de loopgraven liggen nog in het gras. Het duurde tot halverwege de ochtend voor de Amerikaanse troepen Wn 62 had uitgeschakeld. Van de twintig nog in leven zijde Duitsers, waren er slechts drie niet gewond. Aan de voet van het complex liggen twee kazematten van het type H 669. Hier stonden tijdens de landing 7.65 cm kanonnen van Tsjechische makelij in.

De laagst gelegen H 669 kazemat van het Wn 62 complex

Verder bezat Wn 62 een 5cm kanon en twee 5cm mortieren. Tevens was er een moorddadig vuur uit verschillende machinegeweren en mitrailleurs. Het beton van de grote H 669 kazematten is zwaar beschadigd door het Amerikaanse geschut. In de hoogst gelegen kazemat is een duidelijke voltreffer binnenin de kazemat te zien.

Nabij de overgang van DOG naar EASY, ter hoogte van Les Moulins, bij Wn 65, stond het gras in brand. De rook gaf hier wat dekking aan de troepen die hier landden. Even verder, op EASY, ter hoogte van Colleville-sur-Mer speelden zich dezelfde taferelen af als op DOG. Hier werden veel soldaten van het 16th Infantry Regiment van de 1st Division het slachtoffer van de mijnevelden. De beslissing van de Amerikanen geen of nauwelijks gebruik te maken van 'Hobart's Funnies' brak hun hier danig op. Men kon niet door de aangegeven uitgangen (Exits), de mannen moesten via omtrekkende bewegingen van achter af de Duitse stellingen benaderen.

Verse troepen naderen Les Moulins later op de dag.
De rook van het brandende gras is al een stuk minder dicht

Maar aan het einde van de lange dag van 6 juni 1944 hadden de Amerikaanse troepen een steviger greep in het gebied rond Omaha Beach. Hieronder is het gebied Les Moulins te zien rond Wn 65 (EASY-Green) en dat lokaal bekend staat als 'de Vallei van Ruquet'. Dit gedeelte is te vinden in St-Laurent-sur-Mer. Te zien is hoe de manschappen van de 2nd Infantry Division ('Indian Head') landinwaarts trekken. De situatie is niet veel veranderd sinds die dag. Het pad dat de troepen vanaf het strand de duinen invoerde is na die dag altijd gebleven. De H 667 kazemat bevat nog steeds het 5cm KwK kanon dat de eerste landingstroepen ongenadig bestookte.

De sector EASY-Green, vanaf Wn 65 en staat bekend als 'de Vallei van Ruquet'.

NORMANDY AMERICAN NATIONAL CEMETERY & MEMORIAL

Tussen Colleville-sur-Mer en St-Laurent-sur-Mer, vanaf de D541 de N814 op (tenzij u vanaf Wn 62 komt, dan wijst het zichzelf).

Colleville-sur-Mer, beter bekend als Omaha Beach, was tijdens D-Day dé plaats waar de Landing bijna mislukte. De Amerikaanse troepen leden hier zware verliezen. Daardoor werd de naam van dit stuk strand omgedoopt tot « Bloody Omaha », oftewel Bloedig Omaha...

Overal zijn er parkings, zelfs speciaal voor MHs, uiteraard alleen overdag. Het is het grootste kerkhof dat we al gezien hebben. Er is een grote muur waar alle namen ingegraveerd zijn van de 1557 vermisten en op het kerkhof staan 9386 kruisjes van de gesneuvelde Amerikanen. Er is ook een bezoekerscentrum dat heel streng gecontroleerd wordt. De vest moet uit waarna we door een detector moeten. Alle zakken, handtassen en attributen moeten worden afgegeven en worden grondig nagezien, veel erger dan op de luchthaven. Er wordt uitleg gegeven over de landing door middel van films. Het zicht op de stranden links en rechts is buitengewoon. Je kan tot op een veilige manier tot aan de klif gaan via het voorziene wandelpad. Daar zie je de wand langs de welke de US-soldaten naar boven moesten klimmen en besef je maar pas dat we onze hoed mogen afdoen voor die gasten.

Na Colleville-sur-Mer is het een kleine rit naar het Normandy American Cemetery & Memorial. Deze indrukwekkende begraafplaats is bijna 70 hectaren groot en bevat 9.387 Amerikaanse graven waarvan 307 onbekend. De speelfilm '[Saving Private Ryan](#)' begint met een scène op deze begraafplaats. U hoeft geen moeite te doen om het graf van Captain John Miller (een fictieve rol van Tom Hanks) te zoeken, die ligt hier niet (er ligt trouwens wel een John Miller, een Private First Class die op 19 juli, 1944 sneuvelde. Deze Miller is te vinden in Plot C, Rij 19, Graf 26).

De eerste stop vanaf de parkeerplaats, die u niet mag overslaan, is het indrukwekkende herinneringscentrum. U betreedt eerst de hedendaagse Amerikaanse werkelijkheid, want de tassen worden gecontroleerd, alsof u op een vliegveld bent. Menig museum kan jaloers zijn op de sobere en toch overweldigende confrontatie in dit gebouw dat de bezoeker diep zal raken.

Het meest beroemde graf hier is die van Brigadier General Theodore Roosevelt Jr. (zoon van President "Teddy") op Plot D, Rij 28, Graf 45 (12 juli 1944, kreeg hij een hartaanval in een boomgaard bij Carentan (57 jaar). Naast Theodore ligt zijn broer Quentin, een Eerste Wereldoorlog vliegenier die op 14 juli 1918 omkwam. Er liggen hier 33 "paren" broers en een vader en zoon (Col. Ollie Reed en Ollie Jr.) op Plot E, Rij 20, Graf 19. 14.000 gesneuvelde kameraden werden naar de Verenigde Staten terug gescheept.

Het Memorial kijkt uit over een rechthoekige vijver vanwaar u een indrukwekkende blik kunt werpen over de hagelwitte grafzerken. In het Memorial zijn aan beide zijden gevechtskaarten afgebeeld in gekleurd emaille. Geflankeerd door twee bronzen urnen staat het standbeeld The Spirit of American Youth Rising From the Waves, door Donald de Lue uit New York (zie foto onder aan deze pagina). Achter het Memorial is de 'Garden of the Missing' met de namen van 1557 vermisten.

Vanaf de begraafplaats loopt ook een pad naar beneden naar het strand met uitleg op borden over de invasiestranden. Volgt u het pad naar beneden dan komt u op het strand van de sector 'Easy-Red'.

De American National Cemetery is dagelijks geopend vanaf half april tot half september van 09.00 tot 18.00 uur. De rest van het jaar is het geopend van 10.00 tot 17.00 uur.

Omaha Beach is één van de vijf stranden waar de [Landing](#) plaats vond. Het lot van Frankrijk en heel Europa werd hier beslist op 6 juni 1944. Dit strand strekt zich uit over de dorpen Vierville-sur-Mer, Saint-Laurent-sur-Mer en Colleville-sur-Mer, en vanop deze plaats kunt u zich een idee vormen over het juiste verloop van de strijd. De kust van de Bessin is afgeboord met onregelmatige kalkrotsen die tientallen meters boven de zeespiegel uittronen. In 1956 werd het [Amerikaans Kerkhof](#) ingehuldigd in Colleville, temidden een site van 70ha, afgestaan door Frankrijk aan Amerika.

Het bezoek begint bij de ontdekking van de Visitor Center waar u alle uitleg krijgt over [Operatie Overlord](#). Buiten, via een oriëntatietafel, kan men alle stranden ontdekken waar de geëllieerden zijn geland. Als men naar het westen kijkt ziet men in de verte het kerkhof en de ronde kapel. Daarna gaat men naar het Kerkhof. Op een prachtig grasveld staan 9.387 grafstenen, allemaal perfect op rechte lijnen geplaatst. Indrukwekkend ! Elke dag, om 16u30, kan men de ceremonie van de kleuren bijwonen. Op de tonen van een militaire hymne wordt de Amerikaanse vlag neergelaten en geplooid. Het Amerikaans Kerkhof is het grootste, meest bekende en meest ontroerende van alle kerkhoven van de Landing.

Colleville –sur- Mer. Groot kerkhof met museum en mooi zicht op Omaha Beach. Wandeling over het kerkhof is de moeite. het Normandy American Cemetery & Memorial bij Colleville sur Mer. Gedurende ons bezoek toonde een Amerikaanse legerunit hun eerbetoon bij het memorial. Indrukwekkend gezicht tijdens hoe de soldaten in het gelid en met hun vaandel 'the last post' aanhoorden. Vanaf de begraafplaats kun je de kust van Omaha Beach zien en naar beneden lopen naar de 'Easy Red' sector.

Hier ligt het grote en indrukwekkend Amerikaanse kerkhof dat je echt moet vereren met een bezoek. Enkele gegevens: de totale oppervlakte bedraagt 70 hectaren. Alles is in Carrara marmer. In totaal zijn er 9.386 graven, waaronder 307 onbekende, één graf waarin zowel vader als zoon rusten en 33 gevallen waar twee broers naast elkaar zijn begraven. De 14.000 anderen die in de streek begraven werden zijn op vraag van de familie gerepatriëerd.

Bovenaan de toegangsdeur van de kapel vind je een kopij van de eremedaille van het Congres (de hoogste militaire onderscheiding). Het koor is in marmer van de Pyreneeën. Het mozaïek op het plafond, gemaakt door een New-Yorker, stelt Amerika voor dat zijn zonen opoffert voor de principes van de vrijheid.

Let er eens op dat de kruisjes, van uit om het even welke hoek je ook kijkt, steeds staan in een rechte lijn. Het memoriaal in de vorm van een cirkel bevat een standbeeld dat de ziel voorstelt van de Amerikaanse jongeren. Op de drie kaarten zie je de activiteiten van de landmacht, marine en luchtmacht.

Wereldwijd bekend vanwege de scène in Steven Spielbergs 'Saving Private Ryan', waarin veteraan Ryan de graven komt bezoeken van Kapitein Miller en de andere soldaten die hem destijds kwamen halen omdat zijn drie broers gesneuveld waren.

Beschrijving:

Oneindig en kaarsrecht lopen de rijen met witte, marmeren kruisen over het gazon.

Duizenden Latijnse kruisen met hier en daar een davidsster.

In totaal 9.387 gedenktekens.

Sommige kruisen met naam en toenaam;

'Theodore Roosevelt JR, Brigade General US Army, New York, July 12, 1944 Medal of Honor'.

Andere kruisen hebben een opschrift;

'Here rests in honoured glory, a Comrade in Arms, known but to God'.

Belevenis:

Omaha Beach, 06.30 u, 6 Juni 1944. Vanuit zee nadert de invasievloot. In landingsvaartuigen worden de eerste soldaten van de 29ste en 1ste divisie naar de kust gestuurd. Geen vlakke kust, geen zachte glooiing van zand, maar een steil oplopende, begroeide duinwand waar de bunkers, loopgraven en geschutsstukken van de soldaten van 'Wiederstands Nester' 60 tot en met 72 wachten. Fanatieke verdedigers met een vrij schootsveld. Stranden bezaaid met allerlei soorten mijnen, landmijnen, aan landmijnen gekoppelde vliegtuigbommen, Belgische hekken, anti-landingsboot obstakels, ijzeren staven die onder de waterlijn opgesteld waren om door de bodem van een landingsboot te scheuren.

Vanaf de rand van het kerkhof kijken we naar de zee. Het strand ligt beneden voor ons, met mijn fototoestel kan ik van links naar rechts kilometers ver plaatjes van het strand schieten. Er is geen dekking voor de wandelaars die langs de vloedlijn lopen. Er was geen dekking voor de duizenden soldaten die destijds het strand op gestuurd werden. Er worden nog steeds 1553 soldaten vermist. 'Missing in Action', is de Amerikaanse term voor hen die verdwenen op of in het slagveld.

De gegraveerde namen van hen die de 'Medal of Honor' verworven zijn op hun kruizen met gouden letters ingekleurd. Ik heb veel gelezen over D-Day, en als ik voor een graf kom te staan waar Jimmy Monteith rust, dan ken ik het verhaal. Luitenant J. Monteith, 1ste Infanterie Divisie. Hij kwam aan land met de eerste troepen en zonder aan zijn eigen veiligheid te denken organiseerde hij een aanval die er in resulteerde dat de troepen in de relatieve dekking van de eerste duinen op krachten kon komen. Hij liep op en neer over het strand om meer troepen te verzamelen en leidde de aanval op een belangrijke stelling van de vijand. Te voet leidde hij twee tanks door het mijnenveld van het strand. Hij stierf op dezelfde dag toen de vijand een hevige tegenaanval inzette op een stelling die onder leiding van Jimmy Monteith werd veroverd.

In het midden van de begraafplaats is een kleine kapel. Op de muur staat de tekst; 'I Give unto Them Eternal Life and they shall Never Perish'. De mozaïek op het plafond symboliseert Amerika die haar zonen zegent als zij over de zee en door de lucht vertrekken om voor de vrijheid te vechten.

Het grote monument aan het begin van de begraafplaats bestaat uit een halve cirkel van zuilen met twee wanden die verhalen over die bewogen maand Juni in 1944. Het grote bronzen standbeeld, in het midden van de halve cirkel is genaamd 'The Spirit of American Youth Rising from the Waves'.

6 JUNI 1944, 06.36 UUR OBJECT:
OMAHA BEACH, "DOG" SECTOR, VIERVILLE-SUR-MER (geen CP, enkel dure camping)

In de sector 'DOG' (en EASY-green), van St.Laurent-sur-Mer tot Vierville-sur-Mer, landde het 116th Infantry Regiment (29th Div.) in de eerste golf. De sectoren 'EASY' en 'FOX', ter hoogte van Colleville-sur-Mer, was voor het 16th Infantry Regiment (1st Div.). Vanaf het begin loopt alles fout. De broodnodige steun van tanks, zoals van de DD tanks, daarvan bereiken maar een paar het strand. De meeste waren te ver op zee uitgezet en verzwolgen door de golven. Ook het inleidende bombardement door bommenwerpers was mislukt, de bommen vielen veel te ver landinwaarts. Het goed getrainde Duitse 352nd Division liet de landingsboten rustig naar het strand komen.

Een goed uitzicht over de stranden is vanuit de duinen bij Wn 73, Vierville-sur-Mer.

Zodra de eerste kleppen vielen van de landingsboten, om 06.36 uur, brak de hel los. In paniek sprongen de soldaten over de zijanten van de landingsboten en vele verdronken onder het zware gewicht van hun bepakkingen. Dertig man van LCA (Landing Craft Assault) No 1015 werden allemaal gedood door machinegeweervuur. Binnen 7 á 10 minuten had Company A van het 116th Inf. Reg. al haar officieren verloren, 10 minuten later was de aanvalsmacht gereduceerd tot een klein reddingsteam dat probeerde hun makkers uit het bloedkolkende water te redden. Het 116th viel onder het 29th Division van de National Guard Division. Hierdoor was het 116th één grote vriendenkring. Sommigen kenden elkaar van kinds af aan. Van het 1st Battalion waren Company A, B & D gerekruteerd uit de plaatsen Bedford, Lynchburg en Roanoke, Virginia. Uit het 3000 tellende plaatsje Bedford sneuvelden hier op Omaha 23 jonge mannen. Ook drie 'setjes' broers kwamen hier om.

De landingen werden uitgevoerd tijdens het opkomen van de vloed. Terwijl de ene golf gevechtstroepen na de andere binnenliep en het strand vol liep met voertuigen (die vrijwel direct werden uitgeschakeld) was de chaos compleet. De 'Exit DOG-1' bij Vierville-sur-Mer was geblokkeerd door een betonnen versperring en er was ook geen doorkomen aan vanwege het aanhoudende regenen van Duits vuur. De USS Texas probeerde met haar enorme geschut de betonnen barrière weg te schieten, maar slaagde daar niet in. De anti-tank muur zou pas rond 17.00 uur in de middag opgeblazen worden.

De rode onderbroken lijn geeft de positie aan van de betonnen barrière

Hiertoe werd onder bescherming van een bulldozer TNT en C4 naar de muur gebracht. Anders dan op de plaquette staat, zou niet de 121 Engineer Combat Battalion (ECB) daar verantwoordelijk voor zijn, maar de 147th ECB (aldus de veteraan [Don 'Ducky' Robertson](#)). De positie waar de betonnen barrière ooit zat, tussen de rotswand en een kazemat van Wn 72, wordt aangegeven met een bronzen plaquette. In deze kazemat is nog het 8,8cm kanon te vinden dat zo moorddadig huishield onder de landende Amerikaanse troepen.

Vierville-sur-Mer was een zwaar verdedigde positie. Niet alleen was de doorgang versperd met een betonnen muur, ook enkele zware kazematten lagen op dit punt, Wn 72. Iets meer naar het westen, tegen de heuvel op ligt Wn 73. Staande bij Wn 72 ziet men duidelijk het gapende gat van een kleine bunker voor een 7,5cm kanon tegen de heuvel liggen.

Het 8,8cm PAK 43/41 kanon staat nog steeds in de kazemat van Wn 72

Wn 71 ligt globaal boven de bronzen plaquette voor de betonnen muur. Een mooi spoor is hier van te vinden door richting Vierville-sur-Mer te rijden en als men de bocht door is, naar links te kijken om een opvallende machinegeweerpost te zien geïntegreerd in de rotswand. Het is mogelijk om meer sporen boven te bekijken van Wn 71, (ga daarvoor de achterliggende woonwijk in en lopende naar de rand van de klif) maar is alleen interessant voor iemand die alles gezien wil hebben.

Om de slag aanschouwelijk te maken zijn er drie museums gevestigd in de omgeving van Omaha Beach. De eerste die we tegenkomen op onze route is het *Big Red One Assault Museum* in Colleville-sur-Mer. Het is, zoals al aangegeven gewijd aan de 1st Infantry Division.

Het *Big Red One Assault Museum* te Colleville-sur-Mer.

Het wordt gerund door een enthousiaste verzamelaar die zelf veel kleinere stukken heeft geborgen op Omaha Beach. Verder heeft hij door zijn goede contacten met veteranen persoonlijke zaken ten toon kunnen stellen. Alles is ondergebracht in één grote kamer met een voorhalletje. Het is niet bijster groot en heeft de verwachte indeling, uniformen, enkele wapens en veel fotomateriaal en documenten, maar alles heel oprecht. Wat vooral ontbreekt is hoe de 1st Infantry Division toe werkte naar de landing op Omaha Beach. Buiten staat als blikvanger een losklep van een LCVF en een zogenaamd 'Belgisch hek'.

Fraai uitgesteld zijn de persoonlijke spullen van veteranen

Het tweede museum op onze route is '*Omaha Beach Memorial Museum, Musée Omaha 6 Juin 1944*' te St-Laurent-sur-Mer (zie foto hieronder). Het museum laat ook veel uniformen, foto's, insignes en wapens zien en voegt misschien niet veel toe ten aanzien van de grotere musea, maar het straalt oprechtheid uit. Van de drie musea die Omaha Beach behandelen, is dit museum wel de beste. Sinds enige tijd is een [LCVP](#) (Landing Craft Vehicle Personnel) gerestaureerd en in een soort van etalage geplaatst.

Een M4 Sherman bij het Musée Omaha 6 Juin 1944, St-Laurent-sur-Mer.

De derde, '*Musée D-Day, Omaha*' is gevestigd in Vierville-sur-Mer, richting Pointe-du-Hoc. De objecten zijn tentoongesteld in een grote Nissenhut, maar hier zijn vooral de objecten die buiten staan opgesteld een bezoek waard. Dit museum is ook verantwoordelijk voor de restauratie van een gedeelte van een Mulberry haven dat tentoongesteld ligt even buiten Vierville.

Een LCVP bij 'Musée D-Day, Omaha', Vierville-sur-Mer.

Aan de rechterkant van de weg is een opvallend relikwie te zien, een losbrug van een Mulberry haven. Iets verder, direct achter de afslag naar rechts richting Pointe du Hoc, is het Chateau de Vierville gelegen. Dit was na de landingen het hoofdkwartier voor de zogenaamde 'Eleventh Port'. Deze voerde het bevel over de aanleg van Mulberry 'A' vlak voor de kust van Vierville-sur-Mer, bij Exit D-1. Deze zat hier vanaf 8 juni tot 21 juli, 1944.

Bewaard gebleven bruggdelen van de Mulberry haven

Zoals reeds tegengekomen, was Mulberry 'B' bij Arromanches. Op 7 juni werd al begonnen met de aanleg van de havens. Op 18 juni waren ze in vol bedrijf. Op 19 juni, de volgende dag, stak een driedaagse storm op die ongekend zwaar was. De kunstmatige haven bij Vierville-sur-Mer werd grotendeels verwoest. De stukken die nog bruikbaar waren werden overgebracht naar Arromanches.

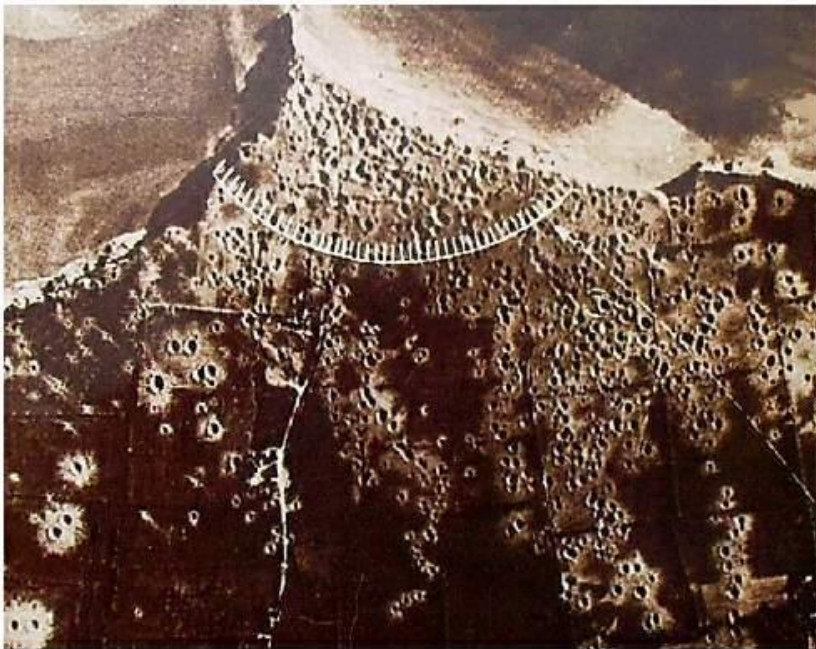
Mulberry 'A' in vol bedrijf

Bij laag tij zijn voor de kust nog brokstukken te zien van de Mulberry 'A' haven. Geïntegreerd in de oever is nu nog een lospier te vinden als laatste overblijfsel van deze eens zo enorme haven.

Mulberry 'A' nagenoeg geheel verwoest

Daarna naar **Pointe –du- Hoc** waar de Amerikanen een moedige en wanhopige aanval leidden. “Pointe du Hoc” is ook zo’n gekende plaats uit de film “The Longest Day”. “Pointe du Hoc” valt op door de vele enorme bomkraters op het terrein.. Zeker bezoeken, is net maangebied...

6 JUNI 1944, 06.30 UUR OBJECT: POINTE DU HOC Pointe du Hoc. (CP in Englesqueville)

eerst het Ranger museum te gaan bezoeken ! !.

Inderdaad wordt op Point du Hoc alles duidelijk na het museum te hebben bezocht..

Tip van mij: Neem een zaklantaarn mee, er zijn vele onverlichte bunkers aanwezig.

Pointe du Hoc is een locatie op een [klip](#) langs de [Normandische](#) kust in Noord-Frankrijk. De rots bevindt zich tussen [Omaha Beach](#) en [Utah Beach](#). Beneden is er een smal keistrand van een tiental meter breed, daarna steekt Pointe du Hoc 30 meter boven de zee uit.

[\[bewerken\]](#) Tweede Wereldoorlog

In de [Tweede Wereldoorlog](#) werd dit punt bestreken door Duitse bunkers en kanonnen. De Duitsers hadden zes 155 mm kanonnen geïnstalleerd, om de landingsstranden te verdedigen. Op [6 juni 1944](#), bij de [landing in Normandië](#), was [Pointe du Hoc](#) een doelwit van de geallieerden, om de bedreigde stranden vrij te krijgen van het dreigende geschut van de 155 mm scheepskanonnen. Deze moeilijke en zware missie werd toevertrouwd aan de [US 2nd Ranger bataljon](#), onder leiding van luitenant-kolonel [James Earl Rudder](#). 225 man zouden landen op het strand en moesten de kanonnen vernietigen.

De dagen voordat de landing op [Pointe du Hoc](#) plaatsvond, werd het zwaar gebombardeerd. Door deze bombardementen hadden de Duitsers de 155 mm kanonnen meer landinwaarts geplaatst, hetgeen de Rangers niet wisten. Om 7 uur in de morgen bereikten de Rangers de voet van de 30 meter hoge klippen, die door de Duitsers vanuit bunkers werden verdedigd. Met behulp van [touwladders](#) en met [mortieren](#) omhoog geschoten [enterhaken](#) met touwen, slaagden de mannen erin tegen de kliffen op te klimmen, de Duitsers uit te schakelen en een strategische positie in te nemen. Men ontdekte echter dat de kanonnen uit de bunkers weggehaald waren. De Rangers verzamelden zich boven en enkele gingen op zoek naar de artillerie. Deze werd al vlug gevonden en vernietigd. De lastigste periode kwam na de aanval op de klip. De groep bleef twee dagen geïsoleerd en moest verschillende Duitse tegenaanvallen afslaan om de positie onder controle te houden. In de morgen van 7 juni bedroeg het aantal inzetbare manschappen 90 tot 100 man, waarvan velen lichtgewond waren. Opgesloten tussen de bunkerresten hadden ze geen voedsel meer en zaten ze krap in hun munitie. Later die dag arriveerden uiteindelijk enkele versterkingen en konden de Duitsers definitief worden teruggedrongen.

Tegenwoordig is het mogelijk [Pointe du Hoc](#) gratis te bezoeken. Het terrein is na 60 jaar nog steeds als een maanlandschap bezaaid met diepe kraters. Tussen deze kraters, die zijn veroorzaakt door beschietingen van de geallieerden, liggen nog kapotte delen van de Duitse bunkers. Enkele van deze bunkers staan nog geheel of gedeeltelijk overeind. Er is een gedenkteken en museum opgericht, gewijd aan de bloedige slag die er heeft plaatsgevonden. Het [Pointe du Hoc Federal Monument](#), heeft een naaldevorm en is gebouwd op de schietbegeleidingspost. Het monument is terug volledig toegankelijk voor bezoekers. Men kan in de bunker op de punt om een zicht te hebben over de zee die voor de [Pointe Du Hoc](#) ligt. Op het dak staat het monument. Er hebben werkzaamheden plaatsgevonden die de vuurgeleidingsbunker moesten beschermen tegen de erosie. Het project werd uitgevoerd door de [American Battle Monuments Commission](#) en kostte 4.375.000 dollar.

Ongeveer 6 kilometer na [Vierville-sur-Mer](#), op de D 514, komt u op een rotonde. Ga hier rechtsaf de [Rangers Road](#) op voor een bezoek aan een groot complex van 6 geschutsofstellingen boven op de kliffen. Halverwege de [Rangers Road](#) was een wachtpost geplaatst, de enige toegang tot [Pointe du Hoc](#). Aan het einde van deze weg vinden we de restanten van wat ooit een enorm complex was. De Geallieerden gingen ervan uit dat hier 15,5cm kanonnen geplaatst waren met een bereik van 25 kilometer. Dit geschut zou een grote bedreiging vormen voor de invasievloot, voor zowel [UTAH-](#) als [OMAHA Beach](#). Vanaf mei 1944 werd het complex met grote regelmaat gebombardeerd. De dreiging was zo groot dat het 2nd Ranger Battalion de opdracht kreeg het complex zo snel mogelijk te zuiveren van het 100 man tellende garnizoen.

6 juni 1944, 05.45 uur

Terwijl het slagschip [USS Texas](#) [Pointe du Hoc](#) onder vuur nam (ze verschoot 250 granaten), gingen de Rangers van D, E en F Company, van 2nd Rangers Battalion, 20 kilometer uit de kust in hun landingsboten. De Liberty schepen, de [Ben My Chree](#) en de [HMS Amsterdam](#) had hen met hun 12 [LCA's](#) naar de Franse kust gebracht. Vier [DUKW's](#) werden aangevoerd met de [USS LCT 46](#). Het eerste ochtendlicht kwam op over een wilde woeste zee. Om enige bescherming te bieden werden de landingsboten begeleid door een Royal Navy motor launch (ML) en twee Britse LCS (de [LCS 91](#) en [LCS 102](#)).

Golven sloegen over de boorden van de LCA's en de opvarenden moesten hozen met hun helmen. Helaas maakte de [LCA 914](#), een bevoorradingsvaartuig, zoveel water dat ze zonk. Slechts één man overleefde deze ramp. Tevens gingen hiermee waardevolle zaken verloren

zoals munitie en andere materialen. Ook LCA 860 kapseisde, maar de 21 man aan boord wisten zichzelf te redden. Onderwijl stuurde de ML 304, die als navigatievoertuig fungeerde, op het verkeerde doel af, naar Pointe et Raz de la Percée, 5 km ten oosten van Pointe du Hoc. De commandant van de 2nd Rangers, Colonel James Rudder, ontdekte de fout en brak uit naar rechts hopen dat de andere boten het zouden opmerken. De kapitein van de ML 304 dacht dat de LCA die naar stuurboord ging de missie afbrak en stuurde zijn ML op Rudder zijn LCA af om hem te dwingen te keren. Even later ontdekte ook de kapitein zijn fout en verlegde zijn koers. Ondertussen was één LCA te ver afgedreven om nog gelijk met de overgebleven de aanval in te zetten. De navigatiefout betekende dat de geplande aanval van 06.30 uur opgeschoven was naar 07.10 uur

Een DUKW kort na de strijd onder aan Pointe du Hoc

Onder zwaar Duits vuur landden de boten. Eén DUKW werd getroffen door 20mm vuur. De LCS 91 kreeg een voltreffer onder de waterlijn en begon te zinken. In vol daglicht begonnen de Rangers de klim naar boven de afgebrokkelde klip op. kogels vloten hen om de oren, links en rechts kwamen handgranaten naar beneden. Rudder moest denken aan de woorden van een inlichtingen officier die zijn twijfels uitte over de aanval op Pointe du Hoc;...'Het is onmogelijk. Drie vrouwen met bezemstelen kunnen de Rangers tegenhouden bij het beklimmen van die klif,...

Een steile klim naar de top van Pointe du Hoc

'Gelukkig' kwam de USS *Satterlee* onder vuur te liggen vanuit een pillbox. Deze opende gelijk het vuur op deze bedreiging. De inslagen deden de Duitsers op de klif wegduiken waardoor de

Rangers wat ademruimte kregen tijdens de klim. Zodra de vuurcontrole party onder aanvoering van Lt. P.C. Johnson op de top was werd contact gelegd met de *Satterlee* doormiddel van lichtsignalen.

Het Ranger Memorial op de vuurgeleidingsbunker H 636.
Zo'n 400 meter naar rechts is de plek waar de eerste Rangers boven kwamen.
(de vuurgeleidingsbunker is sinds 2011 weer te bezoeken voor het publiek)

Maar er waren nog genoeg Duitsers die moedig genoeg waren om zich bloot te geven en granaten naar beneden te werpen op de Rangers die hun raketten probeerden af te vuren waaraan dregankers en touwen waren verbonden. Ook werden ladders geplaatst en klommen mannen zelfs met hulp van hun dolken de rotswand op. Tijdens de klim raakten 15 man gewond door granaatscherven. De eerste gevechtsgroep die binnen 15 minuten de top bereikte, kwam van LCA 888. In een wilde actie gingen de mannen de strijd aan met de Duitse troepen. Om 07.45 uur werd de boodschap 'Praise the Lord' uitgezonden ten teken dat alle manschappen op de klif waren (de boodschap werd nooit bevestigd). Ook Rudder was boven en zette zijn hoofdkwartier op in een bunker in het oosten van het door bombardementen verwoeste gebied.

Door het tijdsverlies en de te late signaalgeving van Rangers op Pointe du Hoc, landden de versterkingen, in de vorm van 5th Rangers Battalion en Company A, B en C van 2nd Rangers, niet bij Pointe du Hoc, maar gingen aan land op Omaha Beach, bij Vierville in de sector Charlie, Dog Green en Dog White. Maar het Duitse vuur was hier genadeloos geweest voor de eerste golf van 116th Regiment, 29 Division, en deze hadden de opdracht om de Exit veilig te stellen niet kunnen nakomen. Het Duitse vuur begroette nu de eerste golf LCA's met Rangers. Rangers commandant Lt.Col Max Schneider besloot meer oostelijk te gaan en de LCA's te laten landen in de sector Dog Red. Zijn beslissing redde waarschijnlijk honderden mannen het leven. 5th Rangers had slechts 6 man aan verlies geleden, van de 450 man, voor ze de relatief veilige

zeemuur bereikten. Company C van 2nd Rangers kwam twee kilometer westelijk van Dog Red aan land. Ondanks hun zware verliezen, negentien doden en achttien gewonden, waren éénendertig man onder aan de klif. Deze begonnen de klim naar boven om het zogenaamde 'versterkte huis' in te nemen. Wat verder met geringe verliezen ook ingenomen werd. De A en B Company van 2nd Rangers hadden ook zware verliezen geleden, maar wisten, aangespoort door onder andere General Norman Cota (met de woorden: 'Rangers, lead the way!', de latere wapenspreuk van de Rangers), de klif te beklimmen. Van belang is wel even hier te melden dat de uitbraak hier op dit punt uitgevoerd werd met overlevenden van 116th Regiment, 29th Division. Company C, 116th was trouwens zelfs eerder op de top van de klif dan de Rangers.

Colonel Rudders hoofdkwartier, Pointe du Hoc, Toen en in 1995

(Bovenstaande situatie is tegenwoordig (2008) niet meer te fotograferen, door erosie is de grens enkele meters naar links verlegd)

Overal vochten de uitmuntend getrainde mannen individueel met Duitsers. Vervelend vuur werd afgegeven door de luchtdoelbatterij driehonderd meter in het uiterste westen van Pointe du Hoc. Ondanks dat er gerichte aanvallen werden uitgevoerd wisten de Duitsers met tegenaanvallen de Rangers bij deze geschutsofstelling weg te houden. Een mortiergroep en een tiental Rangers werden gedood of gewond tijdens deze aanval. Ook Rudder zou later gewond raken door vuur van deze stelling.

Tussen het rondvliegende staal ontdekten de Rangers dat de kanonnen niet aanwezig waren in de kazematten (en ook nooit geplaatst waren in de kazematten). Hier en daar staken telegraafpalen als zogenaamde kanonslopen door camouflagenetten heen. Het begon er op te lijken dat de hele operatie voor niets was geweest. Zesendertig man van D en C Company trokken onderwijl naar de huidige D 514 op. Rond 08.30 uur werden deze versterkt door 12 man

van F Company. Er werden posities ingenomen rond de weg die naar Grandcamp-Maisy liep en patrouilles uitgezonden. Deze vonden rond 09.00 uur een aantal kanonnen geheel intact in een appelgaard (later bleek dat op 3 juni de kanonnen van de open plateau's waren verwijderd vanwege de aanhoudende bombardementen). Het bleek zelfs dat de Duitsers trachtten de kanonnen op Utah Beach te richten. De granaten lagen al klaar.

Eén van de kanonnen in de appelgaard met twee Rangers
(foto; via Stefan Grootenboer)

De Duitse bemanningen van de kanonnen werden iets verder geïnstrueerd door hun commandanten. Sergeant Len Lommel sloop met thermische granaten naar de kanonnen om deze uit te schakelen. Toen bleek dat hij niet genoeg had om voldoende schade te veroorzaken, sloeg hij met de geweerkolf de vizieren stuk. Even later kwam een tweede patrouille en deze plaatste meer granaten. De kanonnen waren geheel onbruikbaar en konden de Rangers tevreden zijn, ze waren niet voor niets gekomen.

Maar de strijd was niet gestreden. De Duitsers hergroepeerden en tegenaanvallen werden uitgevoerd. Steeds meer slachtoffers vielen onder de Rangers. Rudder zond een bericht over de radio;... 'Missie volbracht – munitie en versterkingen nodig – veel slachtoffers'. General Huebner zond een eenvoudig bericht terug;... 'Geen versterkingen beschikbaar'. Toch was er uit onverwachte hoek versterking gekomen. Sergeant Leonard Goodgal van de 506th PIR, 101st Airborne Division was geheel verkeerd terecht gekomen en was op het geluid van gevechten afgegaan en had zich aangesloten bij de Rangers. Later in de avond arriveerde Lt. Charles H. Parker Jr. met 23 man van A Company bij Pointe du Hoc. Deze waren in de ochtend geland op Omaha Beach en hadden zich vechtende een weg gebaand naar hun kameraden op de Pointe, met als extra bagage 20 Duitse gevangenen.

Een zwaar beschadigde H 694 van Pointe du Hoc

De volgende dag, 7 juni, werd rond de middag voedsel en munitie gebracht vanaf de *USS Texas*. Gewonden konden helaas niet geëvacueerd worden vanwege de ruwe zee. De schermutselingen duurden voort, maar uiteindelijk trokken de Duitsers terug langs het riviertje de Aure, iets ten zuiden van de N13. Op 8 juni, vlak voor de middag kwamen de versterkingen vanaf Omaha Beach in de vorm van 5th Ranger Battalion en de 1st Battalion 116th RCT. Deze laatste had met een compagnie Sherman tanks zich een weg geschoten via de D 514. Eindelijk konden Rudder en zijn kleine groep overlevenden uit hun 200 meter diepe perimeter afgelost worden. Toen waren van de 225 gelande Rangers er 135 gedood, gewond of vermist, oftewel 70% verliezen.

Er is een goed parkeerterrein met een groot bezoekerscentrum dat verre van optimaal wordt benut. Er is binnen ruimte genoeg om een klein museum in onder te brengen. Vlak voor u het complex binnenkomt wordt op een grote koperen tafel uitleg gegeven van het gebeuren. Pointe du Hoc is weinig veranderd sinds juni 1944. Het terrein is bezaaid met bomkraters en kazematten en bunkers. Meer dan indrukwekkend! Maar de tijd heeft invloed op dit gebied. De erosie en de duizenden bezoekers per jaar eisen hun tol. Het houdt in dat bepaalde plekken al niet meer toegankelijk zijn. Tot 2011 was hierdoor ook al jaren de vuurgeleidingsbunker met het Ranger Memorial niet meer toegankelijk. Maar na een grootscheepse aanpak is dit deel weer opengesteld.

Door de bombardementen vanuit de lucht en vanaf zee stortte een deel van de klif bij Pointe du Hoc in. In deze bomkrater vestigde, op 6 juni 1944, kolonel James Rudder zijn hoofdkwartier om het 2e batalion Rangers aan te voeren tijdens de aanval op Pointe du Hoc. De krater ligt onder een half ingestorte Duitse bunker. Hier bleef hij de troepen aanvoeren tot de middag van 8 juni. Na twee dagen strijd waren van de 225 Rangers er nog maar 90 in staat om te vechten. 80 Rangers waren gesneuveld. Het voormalig hoofdkwartier is te vinden bij de eerste bunker met een uitzichtpunt aan de rand van de klif.

Pointe du Hoc is een locatie op een klif langs de Normandische kust in Noord-Frankrijk. De rots bevindt zich tussen Omaha Beach en Utah Beach. Beneden is er een smal keistrand van een tiental meter breed, daarna steekt Pointe du Hoc 30 meter boven de zee uit.

Tweede Wereldoorlog

In de Tweede Wereldoorlog werd dit punt bestreken door Duitse bunkers en kanonnen. De Duitsers hadden zes 155 mm kanonnen geïnstalleerd, om de landingsstranden te verdedigen. Op 6 juni 1944, bij de landing in Normandië, was Pointe du Hoc een doelwit van de geallieerden, om de bedreigde stranden vrij te krijgen van het dreigende geschut van de 155 mm scheepskanonnen.

Deze moeilijke en zware missie werd toevertrouwd aan de US 2nd Ranger bataljon, onder leiding van luitenant-kolonel James Earl Rudder. 225 man zouden landen op het strand en moesten de kanonnen vernietigen.

De dagen voordat de landing op Pointe du Hoc plaatsvond, werd het zwaar gebombardeerd. Door deze bombardementen hadden de Duitsers de 155 mm kanonnen meer landinwaarts geplaatst, hetgeen de Rangers niet wisten. Om 7 uur in de morgen bereikten de Rangers de voet van de 30 meter hoge klippen, die door de Duitsers vanuit bunkers werden verdedigd. Met behulp van touwladders en met mortieren omhoog geschoten enterhaken met touwen, slaagden de mannen erin tegen de kliffen op te klimmen, de Duitsers uit te schakelen en een strategische positie in te nemen. Men ontdekte echter dat de kanonnen uit de bunkers weggehaald waren. De Rangers verzamelden zich boven en enkele gingen op zoek naar de artillerie. Deze werd al vlug gevonden en vernietigd. De lastigste periode kwam na de aanval op de klip. De groep bleef twee dagen geïsoleerd en moest verschillende Duitse tegenaanvallen afslaan om de positie onder controle te houden. In de morgen van 7 juni bedroeg het aantal inzetbare manschappen 90 tot 100 man, waarvan velen lichtgewond waren. Opgesloten tussen de bunkerresten hadden ze geen voedsel meer en zaten ze krap in hun munitie. Later die dag arriveerden uiteindelijk enkele versterkingen en konden de Duitsers definitief worden teruggedrongen.

Ongeveer 6 kilometer na Vierville-sur-Mer, op de D 514, komt u op een rotonde. Ga hier rechtsaf de Rangers Road op voor een bezoek aan een groot complex van 6 geschutopstellingen boven op de klippen. Halverwege de Rangers Road was een wachtpost geplaatst, de enige toegang tot Pointe du Hoc. Aan het einde van deze weg vinden we de restanten van wat ooit een enorm complex was. De Geallieerden gingen ervan uit dat hier 15,5cm kanonnen geplaatst waren met een bereik van 25 kilometer. Dit geschut zou een grote bedreiging vormen voor de invasievloot, voor zowel UTAH- als OMAHA Beach. Vanaf mei 1944 werd het complex met grote regelmaat gebombardeerd. De dreiging was zo groot dat het 2nd Ranger Battalion de opdracht kreeg het complex zo snel mogelijk te zuiveren van het 100 man tellende garnizoen.

6 juni 1944, 05.45 uur

Terwijl het slagschip USS Texas Pointe du Hoc onder vuur nam (ze verschoot 250 granaten), gingen de Rangers van D, E en F Company, van 2nd Rangers Battalion, 20 kilometer uit de kust in hun landingsboten. De Liberty schepen, de Ben My Chree en de HMS Amsterdam had hen met hun 12 LCA's naar de Franse kust gebracht. Vier DUKW's werden aangevoerd met de USS LCT 46. Het eerste ochtendlicht kwam op over een wilde woeste zee. Om enige bescherming te bieden werden de landingsboten begeleid door een Royal Navy motor launch (ML) en twee Britse LCS (de LCS 91 en LCS 102).

Golven sloegen over de boorden van de LCA's en de opvarenden moesten hozen met hun helmen. Helaas maakte de LCA 914, een bevoorradingsvaartuig, zoveel water dat ze zonk. Slechts één man overleefde deze ramp. Tevens gingen hiermee waardevolle zaken verloren zoals munitie en andere materialen. Ook LCA 860 kapseisde, maar de 21 man aan boord wisten zichzelf te redden. Onderwijl stuurde de ML 304, die als navigatievoertuig fungeerde, op het verkeerde doel af, naar Pointe et Raz de la Percée, 5 km ten oosten van Pointe du Hoc. De commandant van de 2nd Rangers, Colonel James Rudder, ontdekte de fout en brak uit naar rechts hopende dat de andere boten het zouden opmerken. De kapitein van de ML 304 dacht dat de LCA die naar stuurboord ging de missie afbrak en stuurde zijn ML op Rudder zijn LCA af om hem te dwingen te keren. Even later ontdekte ook de kapitein zijn fout en verlegde zijn koers. Ondertussen was één LCA te ver afgedreven om nog gelijk met de overgeblevenen de aanval in te zetten. De navigatiefout betekende dat de geplande aanval van 06.30 uur opgeschoven was naar 07.10 uur.

Onder zwaar Duits vuur landden de boten. Eén DUKW werd getroffen door 20mm vuur. De LCS 91 kreeg een voltreffer onder de waterlijn en begon te zinken. In vol daglicht begonnen de Rangers de klim naar boven de afgebrokkelde klif op. Kogels vloten hen om de oren, links en rechts kwamen handgranaten naar beneden.

‘Gelukkig’ kwam de USS Satterlee onder vuur te liggen vanuit een pillbox. Deze opende gelijk het vuur op deze bedreiging. De inslagen deden de Duitsers op de klif wegduiken waardoor de Rangers wat ademruimte kregen tijdens de klim. Zodra de vuurcontrole party onder aanvoering van Lt. P.C. Johnson op de top was werd contact gelegd met de Satterlee doormiddel van lichtsignalen.

Maar er waren nog genoeg Duitsers die moedig genoeg waren om zich bloot te geven en granaten naar beneden te werpen op de Rangers die hun raketten probeerden af te vuren waaraan dregankers en touwen waren verbonden. Ook werden ladders geplaatst en klommen mannen zelfs met hulp van hun dolken de rotswand op. Tijdens de klim raakten 15 man gewond door granaatscherven. De eerste gevechtsgroep die binnen 15 minuten de top bereikte, kwam van LCA 888. In een wilde actie gingen de mannen de strijd aan met de Duitse troepen. Om 07.45 uur werd de boodschap ‘Praise the Lord’ uitgezonden ten teken dat alle manschappen op de klif waren (de boodschap werd nooit bevestigd). Ook Rudder was boven en zette zijn hoofdkwartier op in een bunker in het oosten van het door bombardementen verwoeste gebied.

Door het tijdsverlies en de te late signaalgeving van Rangers op Pointe du Hoc, landden de versterkingen, in de vorm van 5th Rangers Battalion en Company A, B en C van 2nd Rangers, niet bij Pointe du Hoc, maar gingen aan land op Omaha Beach, bij Vierville in de sector Charlie, Dog Green en Dog White. Maar het Duitse vuur was hier genadeloos geweest voor de eerste golf van 116th Regiment, 29 Division, en deze hadden de opdracht om de Exit veilig te stellen niet kunnen nakomen. Het Duitse vuur begroette nu de eerste golf LCA's met Rangers. Rangers commandant Lt.Col Max Schneider besloot meer oostelijk te gaan en de LCA's te laten landen in de sector Dog Red. Zijn beslissing redde waarschijnlijk honderden mannen het leven. 5th Rangers had slechts 6 man aan verlies geleden, van de 450 man, voor ze de relatief veilige zeemuur bereikten. Company C van 2nd Rangers kwam twee kilometer westelijk van Dog Red aan land. De A en B Company van 2nd Rangers hadden zware verliezen geleden, maar wisten aangespoord door andere General Norman Cota (met de woorden: ‘Rangers, lead the way!’), de latere wapenspreuk van de Rangers) de klif te beklimmen. Van belang is wel even hier te melden dat de uitbraak hier op dit punt uitgevoerd werd met overlevenden van 116th Regiment, 29th Division. Company C, 116th was trouwens zelfs eerder op de top van de klif dan de Rangers.

De volgende dag, 7 juni, werd rond de middag voedsel en munitie gebracht vanaf de USS Texas. Gewonden konden helaas niet geëvacueerd worden vanwege de ruwe zee. De schermutselingen duurden voort, maar uiteindelijk trokken de Duitsers terug langs het riviertje de Aure, iets ten zuiden van de N13. Op 8 juni, vlak voor de middag kwamen de versterkingen vanaf Omaha Beach in de vorm van 5th Ranger Battalion en de 1st Battalion 116th RCT. Deze laatste had met een compagnie Sherman tanks zich een weg geschoten via de D 514. Eindelijk konden Rudder en zijn kleine groep overlevenden uit hun 200 meter diepe perimeter afgelost worden. Toen waren van de 225 gelande Rangers er 135 gedood, gewond of vermist, oftewel 70% verliezen.

Grandcamp-Maisy, het Musee des Rangers.

Hier is aan de kade het Musée des Rangers te vinden. Het is beslist niet groot, maar men bedoelt het goed. Op de beneden verdieping liggen wat persoonlijke zaken van enkele Rangers die bij Pointe du Hoc landden ten toon in vitrines. Veel foto's met teksten illustreren de hachelijke strijd om Pointe du Hoc. Op het zoldertje is een kleine filmzaal ingericht waar een herdenkingsvideo draait.

Grandcamp Maisy 14450 11 Meningen / Beoordeling: 7.6

CP **Moulin ODO** Rue du Moulin Odo Camperplaats N 49.38620 W -1.03782 C

 14 ? onbekend 48-uur 01/01-31/12 +33 2 31 22 64 24

i
afgebakende ruime plaatsen - naast officiële plaats een uitloopveld achter brandweerkazerne - bakker komt langs, ook op zondag - centrum 100m

€ camper 0,- sani 0,- water 0,- [jetons] *2013

Op camping “Du Joncal” in Grancamp Meisy. 13 euro/nacht met Acsi kaart. Goed sanitair.

Is mooi stadje met museum, een wandeling waard langs de haven. het 'Rangers' museum in Grandcamp Maisy.

Van hieruit bezoeken: La Cambre (La cimétière et le jardin de la paix) zie verderop...

De Duitse militaire begraafplaats (Kriegsgräberstätte) in La Cambe ligt in het dorp La Cambe, Calvados, Frankrijk. Op deze militaire begraafplaats liggen de gesneuvelde Duitse soldaten van Omaha Beach begraven.

La Cambe was eerst een Amerikaans Oorlogs-kerkhof maar de lichamen zijn allemaal terug gebracht naar Amerika. Sinds 1948 is het een Duits kerkhof geworden en er liggen 21.222 soldaten. Ook dit kerkhof is erg indrukwekkend en word onderhouden door de Duitse jeugd om hen te leren en vooral om niet te vergeten. De begraafplaats werd in september 1961 afgemaakt. Vanaf toen zijn nog meer dan zeventhonderd Duitse soldaten geborgen en hier begraven..

De heuvel in het midden is een massagraf. Hier rusten 296 gevallen. Als er in Normandië Duitse slachtoffers gevonden worden, dan worden ze in deze heuvel bijgezet. Het aantal gevallen op deze begraafplaats neemt dus nog steeds toe.

De havenmond van Grandcamp-Maisy, Toen en Nu

Een bijzonder leuk Normandisch vissersdorpje overigens. Het museum vertelt de heldendaden van de US Rangers. Zij hadden een speciaal doel, de verovering van '**Pointe du Hoc**'.

Wn 83 en Wn 84

Begin 2006 verschenen berichten in de pers over een 'nieuw' gevonden bunkercomplex in de omgeving van Grandcamp-Maisy. De Britse amateurarcheoloog Gary Sterne had naar aanleiding van een oude kaart het complex wederom gelokaliseerd. Het was na de oorlog verdwenen onder enkele meters grond,... 'zand erover'. Er werd een tunnelcomplex gevonden en een ondergronds hospitaal blootgelegd. Het was de bedoeling, aldus Sterne, dat het complex voor het publiek in april 2006 opengesteld zou worden.

Wn 84 geopend in 2007

Op de rotonde aan de westkant van de stad neemt u de D 514 richting Isigny-sur-Mer. Na enkele honderden meters, bij de kerk, gaat u rechtdoor, om enkele honderden meters verder rechtsaf te gaan, het smalle weggetje Perruques op. Al snel verschijnt een door een hekwerk omgeven gebied. Van bunkers of iets dergelijks is niets te zien, het gehele complex ligt onder het maaiveld.

Een manschappenverblijf H 622 voor 20 man

Het complex, Widerstandnest Wn 84 zou een belangrijk hoofdkwartier zijn geweest en stond bekend als de *Maisy Batterie*. Het was een groot omsloten gebied waarin ook Wn 83 was ondergebracht. In open plateaus stonden zes 15,5cm houwitser, een Brits 25pdr kanon (oorlogsbuit van Duinkerken) en twee 5cm KwK kanonnen. Verder zou de bescherming van het complex bestaan hebben uit twee Renault tankkoepels op de bunkers, de nodige machinegeweren en mortieren. Rond Maisy waren twaalf [88mm Flak](#) kanonnen opgesteld tegen de geallieerde luchtmacht. De Flak kanonnen stonden onder commando van kolonel Kistowski. Ter voorbereiding van de landing op 6 juni, 1944 was het de bedoeling het complex te bombarderen. Helaas vielen de meeste bommen in Grandcamp-Maisy waar 10 doden te betreuren vielen. Het complex kwam er zonder veel schade van af.

Eén van de zes open geschutsplateaus

Op 9 juni werd het complex aangevallen door de US 5th Rangers haar A, C en F compagnies. Verder was er steun van de 2nd Rangers met haar zware mortieren en onderdelen van de 29th Infantry Division. Na vijf uur was het complex in handen van de Amerikanen. De enige grote schade aan het complex was, waarschijnlijk een klein hospitaal dat geheel vernietigd werd. Verder is er weinig schade te ontdekken aan de bunkers of de plateaus.

Bij het betreden van het complex valt op dat de ontdekte 'tunnels' bestaan uit loopgraven. Hier en daar zijn wel enkele korte gangen die naar een bunker lopen, maar wij konden geen tunnels verder ontdekken. De bunkers, waaronder twee H 622 manschapbunkers, zijn in prima staat. De H 622 is een standaard bunker voor 20 man en komt men regelmatig tegen, de Duitsers bouwden er 1722 stuks van in de Atlantikwall. Tijdens onze voettocht door de loopgraven moesten we wel uitkijken voor boobytraps,... veel hondenuitwerpselen.

Eén van de plateaus bevat nog een draaitafel waarop een 15,5cm houwtser geplaatst kon worden. Dit type kanon had een dracht van rond de 10 a 15 km. De ontdekker van het complex, Gary Stern, beweert dat dit complex zwaar huishield onder de geallieerden op Omaha Beach. Omaha Beach ligt net binnen het bereik van de kanonnen, maar toch plaats ik mijn kantekeningen erbij. Was het in de chaos tijdens de landingen wel mogelijk om accuraat vuur te plaatsen op dat strand? Logischer lijkt mij dat de kanonnen van dit complex richting Utah Beach gericht stonden. Vanuit Wn 84 heeft men namelijk een vrij uitzicht over de monding van de rivier de Vire en daardoor een goed overzicht van het plaatsen van het vuur. De kanonnen in het achterveld van Pointe du Hoc stonden ook niet gericht op Omaha Beach, wat voor hen veel logischer leek, maar stonden richting Utah Beach toen deze werden aangetroffen.

Commandobunker H 502 met links een Tobruk

Nogmaals een geschutsplateau, met zijn draaitafel nog

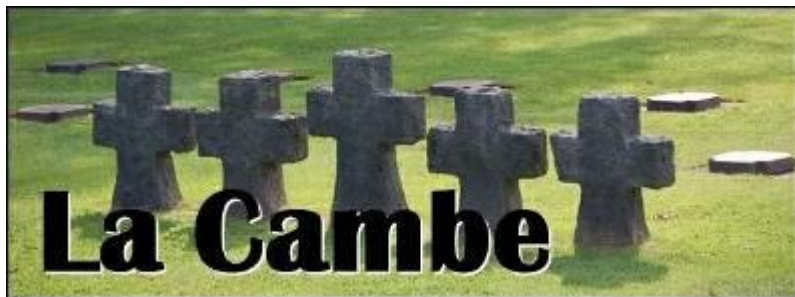
Maar hoe het ook zij, het is een mooie toevoeging bij het aantal bestaande complexen. Gary Stern is nog steeds bezig meerdere bunkers vrij te maken en wie weet wat er nog ontdekt wordt in dit gebied.

Van lezers van deze site mocht ik vernemen dat in 2008 er enkele Duitse kanonnen zijn toegevoegd aan de collectie. Op één van de plateaus staat een goed gepreserveerde 15cm

sFH18/M houwitser. Het is een later model met mondingrem. Naast dit stuk geschut zijn nog enkele roestige onderdelen van andere kanonnen te vinden in dit complex. Tevens wist Joost Klerks mij te melden dat er naast het complex een Ranger-museumje gebouwd zal worden om de gevonden voorwerpen in uit te stallen.

Er zijn in 2008 enkele kanonnen toegevoegd aan het complex, zoals deze 15cm sFH18/M houwitser

Het meest indrukwekkende monument voor de omgekomen Duitse soldaat is de begraafplaats nabij het dorp La Cambe, 5 kilometer ten zuiden van Grandcamp-Maisy (23 kilometer vanaf Bayeux aan de N13 richting Carentan). Dit was origineel een gecombineerde begraafplaats voor Amerikaanse en Duitse doden. In 1947 werden de Amerikaanse soldaten gepatriëerd of herbegraven te St-Laurent. Het jaar daarop brachten Britse en Franse Oorlogsgraf organisaties Duitse doden naar La Cambe en de andere vijf begraafplaatsten. Het Deutsche Kriegsgräberfürsorge werd opgericht om de graven te onderhouden. Dit werk wordt uitgevoerd door Duitse schoolkinderen en studenten. Hier zouden de Geallieerden een voorbeeld aan kunnen nemen. De jeugd wordt hier geconfronteerd met de zinloosheid van oorlog, als les voor de toekomst.

(Binnen op het veld staan verspreid kleine groepjes van zwarte kruisen. Dit symboliseert voor de Duitser 'kameraadschap in de dood'. Hier liggen meer dan 21.200 doden, waaronder 296 in een massagraf (een heuvel midden op het terrein). De heuvel kan beklommen worden en geeft een uitzicht over de begraafplaats. Welk een contrast met de Geallieerde begraafplaatsen. Sober en grof en daardoor des te indringender zal deze begraafplaats bij de bezoeker een gevoel achterlaten van; 'DIT NOOIT MEER'.

ANDERE DUITSE OORLOGSKERKHOFEN IN NORMANDIË:

Champigny-St André, tussen Evreux en Dreux, 19.795 graven

Huisnes-sur-Mer, nabij Mont St Michel, 11.956 graven

Marigny-la-Chappelle, nabij St Lô, 11.169 graven

Orglandes, nabij Valognes, 10.152 graven

St Désir-de-Lisieux, 3.735 graven

Bij elkaar liggen er op deze zes oorlogsgraven zo'n 100.000 dode Duitse strijders.

Ook zijn er op de Commonwealth War Graves omgekomen Duitsers begraven:

Bayeux: 466 Duitsers

Bazeville: 326 Duitsers

Tilly-sur-Seulles: 232 Duitsers

Hottot-les-Baques: 132 Duitsers

Fontenay-le-Pesnel: 59 Duitsers

St Manvieu-Cheux: 556 Duitsers

Brouary: 18 Duitsers

La Délivrande, Douvres: 180 Duitsers

Ranville: 322 Duitsers

In totaal verloor Duitsland in Normandië 450.000 man: 240.000 gedood of gewond.

Een offer dat tot nadenken stemt.

Hierna eventueel en bezoek aan iets lekkers, een anticlimax...:

ISIGNY SAINTE MERE, 2, rue du Docteur Boutrois, 14230 Isigny-sur-mer

Réservations pour les visites au 02 31 51 33 88

Accès : RN 13 direction Cherbourg, sortie Isigny le Port.

Visite guidée d'une heure de l'entreprise avec une projection d'un film explicatif . Puis dégustation de produits vedettes comme le camembert ou le Pont l'Evêque.

Visites toute l'année et sur rendez-vous en juillet et août, du lundi au vendredi : 10h, 11h, 14h, 15h et 16h.

Tarifs des visites : • Adultes : 3,00€

Isigny sur Mer 14230 4 Meningen / Beoordeling: 8.5

Parking Quai Neuf ? Camperplaats N 49.32147 W -1.10433 C

6 ? onbekend 48-uur 01/01-31/12 +33 2 31 51 24 00

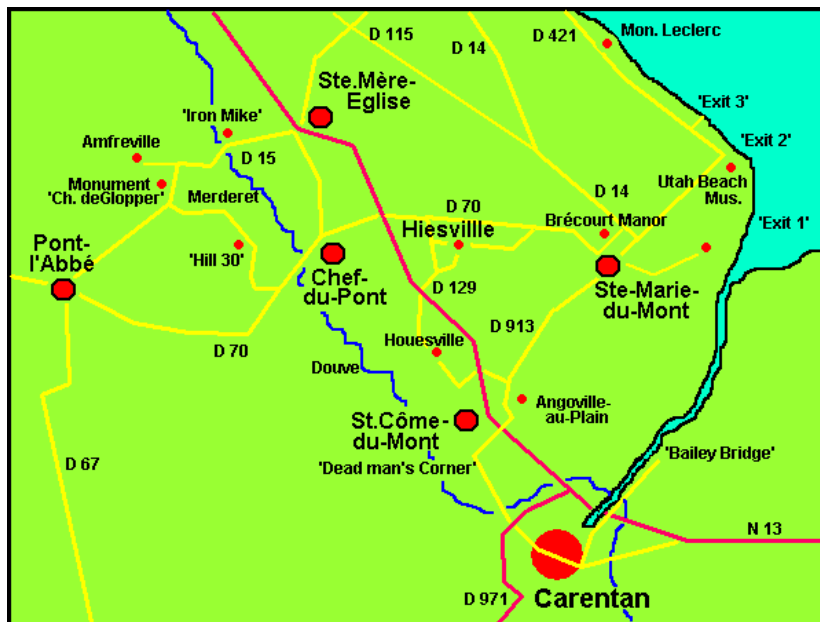
aan rivier le Vire bij haventje - rustig - plaatsen afgescheiden door haagjes - supermarkt Intermarche 100m

camper 0,- sani 0,- water 2,- stroom 2,- [1x] - [2,-Euromunten] - *2013

*Mening: hele mooie plek. 6 plaatsen met ieder een strook gras en een heg (Echt Normandië!)
Overloopplaatsen wat verderop aan het water. Sani € 2, verder geen kosten. hier 21/7/2010 gestaan.
stadje leuk, ga vooral naar de zuivelfabriek voor ijs en kaas: wauw!*

NAAR UTAH BEACH

Carentan:

Carentan 50500 1 Meningen / Beoordeling: 9.0

Camping Municipal Le Haut Dick

Chemin du grand-bas pays 30 ✉ lehautdick@aol.com ? N 49.30972 W -1.23917 S

 ? ? onbekend Onbeperkt 15/01-01/11 +33 2 33 42 16 89

grote plaatsen - veel groen camper 10,- incl sani - stroom 4,-*2010

surings anny: 26-08-2009 Beoordeling: 9

Mening: Dit is een zeer nette camping voor een redelijke prijs, de plaatsen zijn zeer groot en mooi in het groen, ook rustig. Wij waren hier op 19/07/2009, op wandelafstand van Carentan waar men de nodige winkels en eetgelegenheden vindt.

Slechts via een smalle corridor vanuit het noorden kon Carentan aangevallen worden door de Paratroopers van het 101st Airborne Division. Hun Duitse tegenstanders waren Fallschirmjäger van het 6. Regiment onder commando van major Friedrich August Freiherr von der Heydte.

Ondanks bloedige gevechten die zich op enkele meters van elkaar afspeelden, schoot het niet op. De Amerikanen begonnen op 7 juni de stad met artillerie te beschieten voor drie dagen. Op tien juni werden binnen 24 uur, 6000 granaten de stad ingeschoten. De volgende dag werd een nieuwe aanval ingezet. Aan beide kanten vielen veel slachtoffers, maar de Duitse para's onder commando van Von der Heydte hielden stand. In de middag werd de stad beschoten met

fosforgranaten. Door de vele branden kwamen de bewoners uit hun kelders de straat op om te vluchten. De Amerikanen die hadden verwacht dat de bevolking de stad had verlaten, wisten op het laatste moment de bommenwerpers tegen te houden die onderweg waren om de stad plat te gooien. Die nacht trokken de laatste Duitsers Carentan uit. Op 12 juni werd de stad bevrijd verklaard. Ondanks een felle tankaanval de volgende dag door een Duitse Panzer divisie, die op het laatste nippertje afgeslagen kon worden door snel oprukkende tanks vanaf Omaha Beach, bleef Carentan in Amerikaanse handen. Het in handen krijgen van dit belangrijke verkeersknooppunt kwam tegen een zware prijs, de 101st Airborne had de helft van haar mannen in de strijd verloren.

DE BAILEY BRUG

Ergens in Normandië moest een Bailey brug te vinden zijn, zo was mij verteld. Het heeft enkele jaren geduurd, maar dankzij Google Earth heb ik hem eindelijk gevonden. Graag deel ik de locatie met u. De Bailey is te vinden ten noordoosten van Carentan. Verlaat de snelweg N 13 bij de afslag Carentan en ga de stad in. Bij de Y-splitsing (stoplichten) houdt u rechts aan. Over het tweede bruggetje, gelijk rechtsaf, de route naar de jachthaven. U komt nu in het dorpje Saint-Hilaire-Petitville. Blijf aan de rechterkant van het kanaal/jachthaven en rij deze weg helemaal uit (over de N 13 heen).

De Bailey brug van Saint-Hilaire-Petitville is aangelegd over de rivier de Taute nadat de oorspronkelijke brug vernietigd was door de Duitsers. Het 300th Combat Engineer Battalion construeerde de Bailey. Op 27 juni, 1944 werd tijdens een beschieting Major John Tucker hier gedood en de brug werd ter ere van hem Tucker bridge gedoopt (ook is er een Rue John Tucker in het dorp te vinden).

*Juni, 1944, de Bailey brug is geplaatst en het verkeer gaat er over
Toen en NU*

De Bailey brug van Saint-Hilaire-Petitville is een uniek stuk overblijfsel uit de Tweede Wereldoorlog dat nog steeds tot op de dag van vandaag in gebruik is door de lokale bevolking. De kwaliteit van de brug is zeer goed. Onder de later aangebrachte, hier en daar afbladderende verf is de oorspronkelijke groene verf zichtbaar die nog geheel onaangetast is. Wel opvallend is dat, waarschijnlijk door gebrek aan goede borgpennen, hier en daar gewone spijkers zijn gebruikt als borg.

St Come du Mont... Op de splitsing van de D974 en de D913 tref je het bekende museum Dead Man's Corner. Wat ons betreft een van de betere musea. Het verhaal rond dit gebouw en de kruising is bijzonder. De Amerikanen 101st hadden als target Caretan te veroveren. De D 913 was de enige weg via St.-Marie-du-Mont richting Carentan die stevig in handen was van de Amerikanen. Op 7 juni komt de eerste tank langs het gebouw (Duits hoofdkwartier) en een Duitse 88mm trof de tank en de gehele bemanning kwam om. De commandant hing nog dagen nadien uit de tankkoepel en de Amerikanen duiden deze plek aan als '**Dead Man's Corner**'

[Saint-Côme-du-Mont](#)

Om de route naar Carentan veilig te stellen vanaf Sainte-Marie-du-Mont, was het noodzakelijk om het stadje Saint-Côme-du-Mont, gelegen op de rechterflank van de D 913, in handen te krijgen. Ter hoogte van het kruispunt dat nu bekend staat als 'Dead Man's Corner' maakt de D 913 een aansluiting naar het noorden, de D 270, naar het enkele honderden meter verder gelegen Saint-Côme-du-Mont.

In de nacht van 6 juni sprongen ook hier para's van de 101st Airborne Division. Net als de beroemde 'landing' op de kerktoeren van Ste-Mère-Eglise door de 82nd para's Steel en Russell, zo landde ook hier een paratrooper op de kerk. T/4 Joseph 'Jumping Joe' Beyrle, I-Company, 506th PIR, 101st Airborne Division sprong op een hoogte van ongeveer 120 meter uit de C-47. Van deze lage hoogte was het onmogelijk om de parachute te sturen, en Beyrle kwam op de kerk terecht, terwijl machinegeweervuur vanaf de kerktoeren hem om de oren vloog. Even verderop stond een boerderij in brand en gelukkig voor Beyrle verlegde de machinegeweer zijn vuur die kant op.

Toen Beyrle weer op de grond stond, besloot hij westwaarts te gaan, de route vanwaar de vliegtuigen waren aangevlogen, in de hoop kameraden van zijn stick te vinden. In de volgende uren opende hij in zijn eentje de aanval met handgranaten op een groepje Duitsers die in de buurt van een generator zich ophielden. Hij wachtte het resultaat niet af en kroop weg onder een heg door,... in de handen van Duitsers welke in een mitrailleurnest zaten. De Duitse paratroepers van 6. Fallschirmjäger Rgt. namen Beyrle gevangen. Deze deed alsof hij een zware rugblessure had, en werd overgebracht naar een eerstehulp post nabij de kerk. Hier werd hij verzorgd door de 101st Division bataljons dokter Stanley Morgan, welke ook gevangen was genomen door de Duitsers. Na een ontsnappingspoging werd Beyrle overgebracht naar een Duits hoofdkwartier ten zuiden van Saint-Côme-du-Mont.

De kerktoeren eruit geschoten door scheepsgeshut

In de ochtend van 6 juni werd het de Duitsers in het hoofdkwartier van de 6. Fallschirmjäger Rgt. te Periers, duidelijk dat er Amerikaanse parachutisten waren geland in de Cotentin. Het hoofdkwartier werd naar het noorden verplaatst, naar Saint-Côme-du-Mont. In de middag kwam de commandant van het 6 Fallschirmjäger Rgt., Friedrich August Freiherr von der Heydte, polshoogte nemen, nog steeds niet bewust van de landingen die op dat moment in volle gang waren op Utah Beach. Toen Von der Heydte de kerktoeren beklom en richting de zee keek, realiseerde hij zich gelijk dat de invasie begonnen was. Terwijl hij vol ontzag naar de enorme vloot voor de kust keek door zijn verrekijker, kwamen de eerste zware granaten van de oorlogsbodems zijn kant uit. De aarde schudde door de explosies en Von der Heydte verliet snel zijn uitkijkpost die kort daarop een voltreffer kreeg.

'Dead Man's Corner'

Voor de 101st Airborne Division was Carentan één van de hoofddoelen. Daar de verdediging optimaal was in Carentan door de Duitsers, wachtten de paratroopers op steun van tanks. De D 913 was de enige weg vanaf Exit 2, via St.-Marie-du-Mont richting Carentan die stevig in handen was van de Amerikanen. Op 7 juni komt de eerste tank, een [M5 Stuart](#), de paratroopers van de 101st AB. te hulp nabij de Y-splitsing van de D 913 met de D 270 naar St. Côme-du-Mont. Volgens de ooggetuige Donald R. Burgett in zijn boek 'Currahee' brak de tank door de bocage en reed achter een heg op en neer om de indruk te geven dat er meer dan één tank was. Toen de tank al zijn munitie had verschoten draaide hij de weg op. Een Duitse 88mm trof de tank waarop de gehele bemanning omkwam. De commandant hing nog dagen nadien uit de tankkoepel. Voor de Amerikanen werd deze plek voor altijd 'Dead Man's Corner'.

Angoville-au-Plain

Een dorpje waar men meestal aan voorbij rijdt is Angoville-au-Plain. Het ligt tussen St-Côme-du-Mont en Vierville, richting Ste-Marie-du-Mont aan de D 913. Het is een dorpje van niks met als middelpunt een klein kerkje. Maar het lag in DZ-D, de meest zuidelijk drop-zone van de 1st en 2nd Battalion, 501st PIR. van de 101st Airborne Division. De eerste 48 uur na de sprong waren hier zware gevechten tussen de paratroopers en de Duitse Fallschirmjäger.

Het kerkje van Angoville-au-Plain aan het Place Toccoa,
(op de voorgrond het monument voor Wright en Moore)

In de 2nd Battalion waren twee medics, Robert E. Wright en Kenneth J. Moore die de kerk gebruikten als eerstehulp post. Dagenlang vochten ze om soldaten en burgers in leven te houden. Toch zouden minstens drie paratroopers sterven in de kerk. Op één van de achterste banken is nog steeds het hout doordrongen van bloed,... een vlek die blijft herinneren dat kostbaar leven hier verloren ging. De gevechten rond dit punt gingen op en neer. Op een gegeven moment kwamen zelfs enkele Duitsers de kerk in, maar verlieten deze na een snelle check. Wright en Moore hadden bepaald dat iedereen in de kerk welkom was zolang ze hun wapens maar buiten lieten. De kerk, één van de oudste in deze omgeving, werd zwaar beschadigd in de strijd en alle middeleeuwse ramen waren gesneuveld. Pas in 2004 werd genoeg geld ingezameld om de kerk te restaureren. Twee glas-in-lood ramen zijn opgedragen aan de paratroopers waarvan één speciaal aan de medics Wright en Moore.

Naar Ste-Marie-du-Mont

Ste. Marie du Mont 50480 10 Meningen / Beoordeling: 7.0

CP Parking Musee d'Utah Beach Mix-parking N 49.41422 W -1.17593 C

 ? ? onbekend Onbeperkt 01/01-31/12 +33 2 33 71 53 35

irustige plaats - restaurantje en internetcafé

€ camper 0,- *2013

Henk Kauw: 01-08-2011 Beoordeling: 7

Mening: Wij zijn hier geweest op 21 en 22 mei. Museum was nog niet gereed. Je staat op gras, deels als zandopslag. Sani/water 1 km zuidelijk buiten de hier dichtbij liggende camping. Sani €0,00 water €4,00 of 2 jetons. N 49.41795 W 1.18673

De 101st Airborne Division bestond uit 8451 man maar ze sprongen zover uiteen dat van een geconsolideerde troepenmacht geen sprake was. In kleine groepjes werd hier met de Duitsers gevochten. In deze omgeving vocht het 506th van de 101st Airborne Division, later bekend geworden door de tv-serie *Band of Brothers*.

6 JUNI 1944, 06.30 UUR OBJECT: UTAH BEACH

De kapel van La Madelèine, Toen & Nu

Vijfhonderd meter voor u bij het museum aan de 'Exit 2' komt, is een afslag naar La Madelèine, waar een bezoek aan het kappelletje aldaar eventueel mogelijk is. Hier werd vrij snel na de strijd een dienst gehouden door de Amerikanen. Ga nu naar het strand en het museumgebied van Utah Beach.

Grote weideparking voor het museum in Ste Madeleine. Hier staan zeker 50 MHs.) Op Utah Beach, meerbepaald op "La Madeleine", kan je parkeren en overnachten op wandelafstand van het beroemde landingsstrand. Ik parkeer me tussen twee andere campers en trek naar het strand. Het is zondagavond. Het museum is inmiddels al gesloten en ik ga dan de verschillende monumenten in de omgeving bekijken. Vooral het monument voor de 1ste Speciale Geniebrigade valt op. Het is gebouwd op de resten van een WDN of Wiederstandnest. Ook de kilometerpaal "0" valt op. In Ste-Mère-Eglise staat er ook zo'n "0"-paal. De paal van Utah Beach is er nadien gezet, omdat men vond dat de bevrijding eigenlijk niet in Ste-Mère-Eglise is begonnen, maar op de stranden. Uiteindelijk zouden ze dan op elk landingstrand zo'n "0"-paal moeten zetten. De stilte en de ondergaande zon maken Utah Beach nog imposanter. Het is alsof de Amerikaanse troepenmacht elk moment opnieuw achter de horizon kunnen verschijnen. Daar staan en je realiseren dat 67 jaar eerder een immense troepenmacht langs diezelfde zandweg vanop het strand de duinen is in getrokken, is toch wel impressionant, het "Musée du Débarquement". Het museum is goed opgebouwd: veel klank- en beeldfragmenten, auditoria met filmreportages en zeer duidelijke informatieborden. In de grote hal staat de bommenwerper die het laatste bombardement voor de effectieve "disembarquement" heeft uitgevoerd op de Duitse verdedigingslijnes. Het toestel is prachtig gerestaureerd.

Ste. Marie du Mont 50480 10 Meningen / Beoordeling: 7.0 CP

Parking Musee d'Utah Beach Mix-parking N 49.41422 W -1.17593 C

 ? ? onbekend Onbeperkt 01/01-31/12 +33 2 33 71 53 35

rustige plaats - restaurantje en internetcafé camper 0,- *2013

Henk KauwGeplaatst: 01-08-2011 - 14:34

Beoordeling: 7

Mening: Wij zijn hier geweest op 21 en 22 mei. Museum was nog niet gereed. Je staat op gras, deels als zandopslag. Sani/water 1 km zuidelijk buiten de hier dichtbij liggende camping. Sani €0,00 water €4,00 of 2 jetons. N 49.41795 W 1.18673

Van: [Camperco](#): 27-04-2011 - **Beoordeling:** 4

Mening: Tijdens ons rondje Normandie zijn wij hier ook geweest. Museum was nog dicht. Er moest nog veel werk gebeuren denken we zo. Ook de P was (nog) een rommeltje. Hopelijk wordt dit in de toekomst een fatsoenlijke plek.

Van: [Stany Peeters](#): 13-11-2010 - **Beoordeling:** 7

Mening: 10/11/2010 hier geweest. De parkings ondervinden veel hinder door de grote werken aan het vernieuwen van het museum dat in de lente van 2011 zijn deuren zal heropenen. Zeer gezellig cafeetje waar je de indruk hebt temidden de periode van 1944 te zitten.

Le Musée d'Utah Beach change ses horaires d'ouverture à partir de Février 2013 :

En Février, Mars, Avril, Mai, Octobre à Mai : Ouvert tous les jours de 10h00 à 18h00

En Juin, Juillet, Aout et Septembre : Ouvert tous les jours de 09h30 à 19h00

HET UTAH BEACH MUSEUM:

Het Utah Beach Museum (kreeg in 2011 een nieuwe vleugel)

Het Utah Beach Museum is rond een Duitse bunker gebouwd (Blockhaus W5). Trek minstens een uur uit om dit buitengewoon aardige museum te bezoeken. Nieuw in de collectie, na een grote verbouwing waarbij een vleugel is toegevoegd, is een B-26 Marauder bommenwerper.

Bij de strandopgang staat kilometerpaal '00' (net zo'n één, ook met een 'nul' nummer, staat voor het stadhuis van Ste-Mère-Eglise). Hier begint de 4th Division Liberty Highway. Deze loopt door Frankrijk door naar Nederland. Door geheel Normandië vindt men deze palen met de datum en de gevorderde afstand sinds D-day Het restaurant tegenover het museum is ook rond een bunker gebouwd. Ten tijde dat de bunker werd gebouwd, was het nog geen restaurant maar een opslag voor de lokale vissers. De bunker is geheel gerestaureerd en is af en toe open voor publiek waar het dan als internetcafé gebruikt kan worden .

Het restaurant tegenover Utah Beach Museum, Toen & Nu

In de vroege morgen van 6 juni 1944 stuurde Leutnant Arthur Jahnke een Duitse patrouille uit om te zien wat al dat lawaai van die vliegtuigen betekende. Een half uur later kwam de patrouille terug en verraste Jahnke met 17 Amerikaanse gevangenen! De gevangenen lieten niets los en er was geen tijd voor verdere ondervraging want de hel brak los omdat het marinegeschut het inleidende bombardement op de fortificaties liet vallen. Het 5cm, 7,5cm en 8,8cm geschut werd vernietigd. De Duitse troepen die niet gedood of gewond waren liepen verdoemd rond.

Onder leiding van General Roosevelt bestormde de 4th Division Utah Beach. Door een foutje en de stroming kwamen ze enkele kilometers zuidelijker uit, wat een geluk was, hier was de verdediging zwakker. Jahnke en zijn troepen werden onder de voet gelopen en gevangen genomen. Aan het eind van de dag waren hier al 23.000 man geland en 1700 voertuigen op het strand gelost.

Onder leiding van General Roosevelt bestormde de 4th Division Utah Beach. Door een foutje en de stroming kwamen ze enkele kilometers zuidelijker uit, wat een geluk was, hier was de verdediging zwakker. Jahnke en zijn troepen werden onder de voet gelopen en gevangen genomen. Aan het eind van de dag waren hier al 23.000 man geland en 1700 voertuigen op het strand gelost.

VERVOLG DE KUSTWEG NOORDWAARTS:

De volgende afslag is 'EXIT 3'. Rond 07.30 uur lag hier een gedeelte van het 502nd PIR (Parachute Infantry Regiment), van het 101st Airborne Division, onder leiding van het 3rd Battalion.

Eén van de drie H655 bunkers even voorbij Exit-3

Om 09.30 uur verscheen een grote groep Duitsers opgedreven door de oprukkende invasie op het strand. In het vuurgevecht sneuvelden hier 75 Duitsers. Utah Beach was ook de landingplaats van General Patton's 3rd Army. Er liggen verspreid nog zeer veel restanten van bunkers en kazematten hier. In de weilanden achter de duinen zijn nog duidelijk de kuilen van de bombardementen te zien.

Nabij het Leclerc Monument staat een Sherman tank

Een kilometer verder staat het Leclerc Monument waar als blikvanger een Sherman tank is geplaatst. Tot 2007 stonden hier ook nog een M8 en een M3 Halftrack, maar deze zijn sindsdien verdwenen, waarschijnlijk voor restauratie. Achter het Monument van Leclerc en zijn Vrije Fransen ligt op 250 meter naar het noorden Wn 10. Hier ligt een grote H667 kazemat voor een 75mm kanon. 250 meter zuidelijk van het monument ligt St 9 met twee H677 kazematten voor 88mm kanonnen

Ste. Mere Eglise 50480 0 Meningen / Beoordeling: 0.0

Camping Le Cormoran Ravenoville Plage N 49.46655 W -1.23528 C

 150 - onbeperkt - Onbeperkt 01/04-01/10 +33 2 33 21 43 38
ruime tot zeer ruime plaatsen camper 14,-/40,- all-in - *2012

Ste. Mere Eglise 50480 8 Meningen / Beoordeling: 7.6

CP Parking Municipale Rue Eisenhower Mix-parking N 49.40850 W -1.31557 C

 25 - onbeperkt - Onbeperkt 01/01-31/12 +33 2 33 71 99 58
ruime plaats in het centrum bij de kerk - kerkklok stil van 22u tot 7u

€ camper 5,- *2012

Marion Smit: 19-10-2012 Beoordeling: 10

Mening: Perfecte plaats, geen stroom wel toiletgebouw! prijs 5 euro van 20.00 uur tot 08.00 uur

Mening: Hebben hier overnacht op 9/10 aug 2011, een prima overnachtingsplaats erg rustig. De klok stopt met luiden na 10 uur en geen hinder ondervonden. Leuk plaatsje om rond te kijken, het museum en de de kerk zijn de moeite waard.

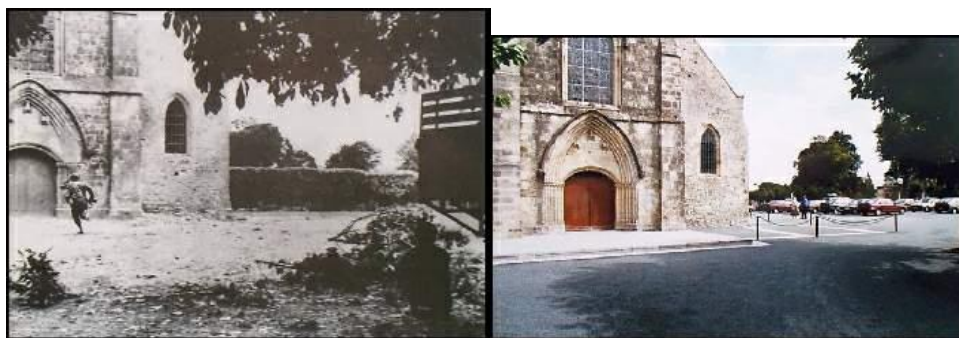
St Mère Eglise (waar John Steele met zijn parachute aan de kerktoren bleef hangen. Het museum vlakbij dat €7 kost wordt ook bezocht Het museum vertelt het verhaal van de US Paratroopers die in de nacht van 6 juni 1944 sprongen boven Normandië. Ik zie verschillende

borden staan van het "Open Sky Museum". Het blijkt een GPS-gestuurd circuit te zijn dat je langsheen verschillende historische plaatsen brengt. Voor € 250 euro waarborg en € 8,00 huur krijg je een GPS-toestel mee. Op de verschillende locaties staan opnieuw panelen met uitleg en via de GPS krijg je ook extra informatie en beelden te zien.)

HET MUSEUM IN STE-MÈRE-EGLISE:

Het museum, met de daken in de vorm van parachutes, schuin tegenover de kerk is zeer de moeite waard, trek daarvoor minstens 1 à 2 uur uit. Onder het eerste dak is een [Waco CG-4](#) zwever te vinden. Onder het tweede dak is een [C-47](#) transportvliegtuig te vinden. Daarbuiten verschillende 'hardware', zoals een Sherman tank en een Halftrack.

Ste-Mère-Eglise, Toen en Nu

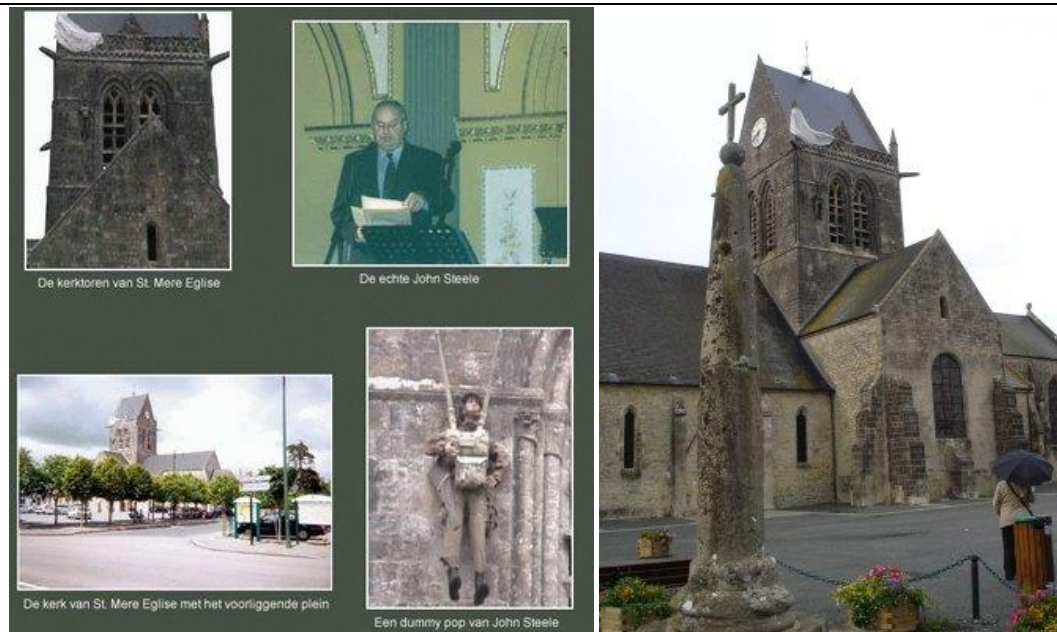
St.-Mère-Eglise

Om de invasie te steunen werden, in de rug van de Duitse verdedigingstroepen, zeer vroeg in de ochtend van 6 juni, meer dan 15.000 Amerikaanse parachutisten gedropt in en om het wegenknooppunt van St.-Mère-Eglise. Daarbij bleef er één Amerikaan met zijn parachute aan de toren van de kerk hangen. Deze landing op land komt uitvoerig aan bod in de film: "De langste dag". Nu nog hangt soldaat Steel (een pop) aan de torenspits van dit dorpje.

Het geallieerde communicatiesysteem was een klein metalen speelgoed klikkertje. Eén keer klikken moest beantwoord worden met twee keer klikken. Zo moesten de 15.000 soldaten elkaar terugvinden. Maar dat verliep niet zoals verwacht.

In dit dorpje staat ook de eerste mijlpaal van de 'Voie de la Liberté' of de "Weg van de Vrijheid". Deze weg loopt van hier tot aan het Mémorial in Bastogne. Om de mijl staat er een dergelijke paal langs de weg die de pantserdivisie van Generaal Patton nam naar de Ardennen.

Naast deze bezienswaardigheden is er ook nog het Musée Airborne. Hier moet je zijn als je alles wil vernemen over de landing in en rond St.-Mère-Eglise.

Wie **Sainte-Mère-Eglise** zegt, denkt meteen aan die parachutist, **John Steele**, die daar aan de kerktoren bengelde. Iets minder geweten is dat hier een groot gedeelte van de 3 uur durende film, **The Longest Day**, gemaakt werd (1962) met o.a. John Wayne en Bourvil in de hoofdrollen.

Hier werden in de nacht van **5 op 6 juni 1944**, tijdens de invasie van de Amerikaanse troepen in het gebied rond **Sainte-Mère-Eglise** duizenden para's gedropt achter de vijandelijke (Duitse) linies. Als sneeuwvlokken dwarrelden ze in de lucht. John Steele, door een granaatscherf gewond aan het been, had zijn parachute niet meer onder controle en landde aan de kerktoren om 4 u 's ochtends. Op dat ogenblik vonden er vreselijke gevechten plaats op het kerkplein. Hij probeerde zichzelf los te snijden met zijn mes maar dat viel ongelukkigerwijze uit zijn handen. Hij besliste toen om zich 'dood' te houden en geen schietschijf te vormen voor de Duitsers die gretig op de parachutisten schoten. Uiteindelijk werd hij na enkele uren, losgesneden door een Duitse soldaat. Hij werd verzorgd en krijgsgevangene gemaakt, drie dagen later kon hij ontsnappen. Hij 'vocht' na zijn herstel verder en sprong voor de bevrijding van Nijmegen (september 1944) en in november nogmaals in de Ardennen bij Reims.

Als een held beschouwd en natuurlijk leverde dat een mooi verhaal op. Hij keerde regelmatig naar **Sainte-Mère-Eglise** terug.

We installeren ons op dat fameuze kerkplein, maken onze verse mosselen die we kochten in Port en Bessin klaar, die smaken overheerlijk. Na de afwas wil ik nog even rondwandelen op het kerkplein. Mijn aandacht wordt getrokken door de verschillende borden met foto's en uitleg over die fameuze Dday alhier in **Sainte-Mère-Eglise**. De sfeer op en rond dat plein is bijzonder, nu pas kun je met enige inbeelding voorstellen hoe het er hier aan toe ging toen. De foto's tonen vooral de schade aan de huizen door bominslagen, de neergestorte zweefvliegtuigen enz. Mij valt op dat er eigenlijk niet veel veranderd is in die voorbije 65 jaar. De huizen zijn dezelfde gebleven.

Plots spreekt een man me aan. Ik hoor een zwaar accent in zijn Frans. Jawel, hij is Nederlander en **Peter** is zijn naam. We keuzen verder in onze eigen taal. Hij woont hier sinds 9 jaar en ontliet het stresserende leven van zijn job als journalist, fotograaf voor een bekende Nederlands krant, om hier te genieten van het leven.

Mens, wat heeft Peter me veel verteld. Goed dat je in het donker de sfeer komt opsnuiven. Het museum hier rechtover moet je doen, ik heb er mee aan gewerkt. In het dorp is die oorlog en Dday nog actueel. John Steele had een dubbelganger die daar na de oorlog misbruik van maakte.

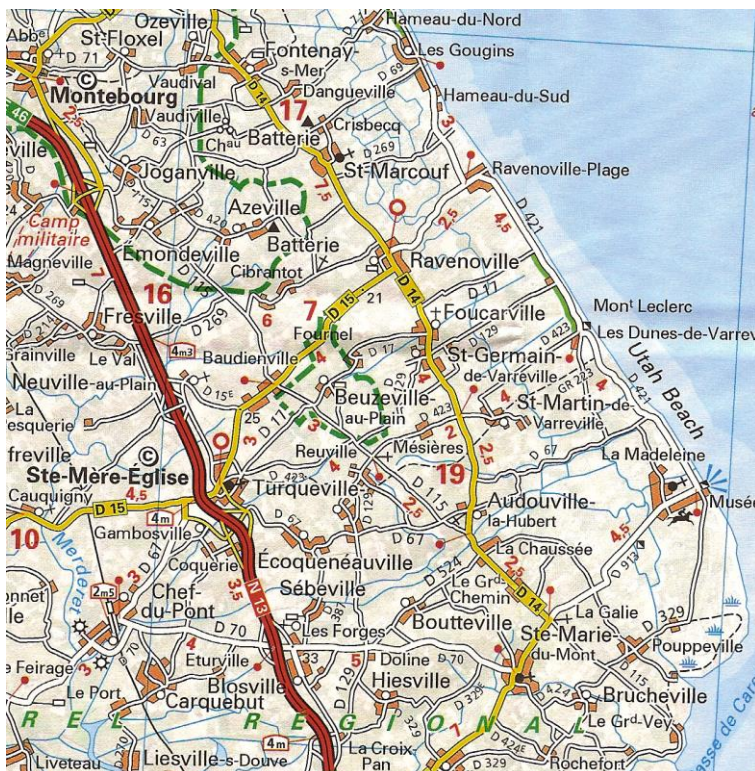
Een dametje in dat stoffen winkeltje op de hoek, had een korte maar wilde relatie met een Amerikaanse soldaat. Hem nooit meer terug gezien, stond die hier plots na het overlijden van zijn vrouw in de VS en na een politieke carrière, op vrij hoge leeftijd dus, terug. Zij stond aan de

winkeldeur en herkende hem direct ... ze leefden nog enkele jaren gelukkig samen en overleden 5 jaar geleden. Hij was Peters beste vriend.

Anderendaags doen we dat museum rechtover. Vooral de **zwever**, een van de weinige die intact is en niet verongelukte tijdens die nacht, trekt onze aandacht. De Duitsers wisten dat er zwevers zouden landen en zetten daarom de weiden onder water, staken houten spiesen in de grond ... De meesten verongelukten, dus. Soms 20 passagiers aan boord, soms ook klein wapenmateriaal, kanon e.a.

De zwever kon in 't midden, na de landing geopend, worden, zodat het 'zware' materiaal kon uitgereden worden over metalen sporen. En dan te bedenken welke schrik die jongens hadden tijdens het opstijgen, het stil vliegen zonder navigatie en het landen, meestal verongelukten. Toch hebben ze een bijdrage geleverd, aldus de geschiedenis.

Batterie d'Azeville (zeker doen). De batterijen lijken zeer sterk op mekaar. De audiogidsing van Azeville verklaart dat de Duitsers verschillende types hadden die stevast op dezelfde manier gebouwd werden.

Batterie d'Azeville

Ga na Crisbecq iets verder landinwaarts naar de Batterie d'Azeville. Dit is zeker een bezoek waard. Hier zijn vier kazematten te vinden; twee H671 en twee H650 (waarvan één bovenop een extra borstwering had voor een 37mm luchtafweerkanon). Gedurende de gehele nacht van 5 op

6 juni, 1944 werd deze batterij aangevallen door Amerikaanse paratroopers. Toch wist het in de morgen haar kanonnen te richten op Utah Beach. De zware verdediging van de batterij dwong de geallieerden om de stelling heen te trekken. Maar na intensieve gevechten viel de batterij op 9 juni.

Tegenwoordig is het een goed bewaarde batterij die ook buiten de bezoeken goed te bewonderen is. Let hier eens op de originele 'nepsteen' beschildering die hier en daar nog op de kazematten zit. Opvallend is dat deze kazematten een extra 'gleuf' naar rechts hebben zodat het kanon een verder bereik naar die zijde had, de zuidpunt van Utah Beach. Overal op de kazematten zijn sporen van granaat en kogel inslagen te zien. Hier stonden in juni 1944, 4 X 105mm Schneider 331 (f) kanonnen van Franse makelij opgesteld. Onder leiding van een gids is het mogelijk de tunnels, die de kazematten onderling verbinden, te bezoeken.

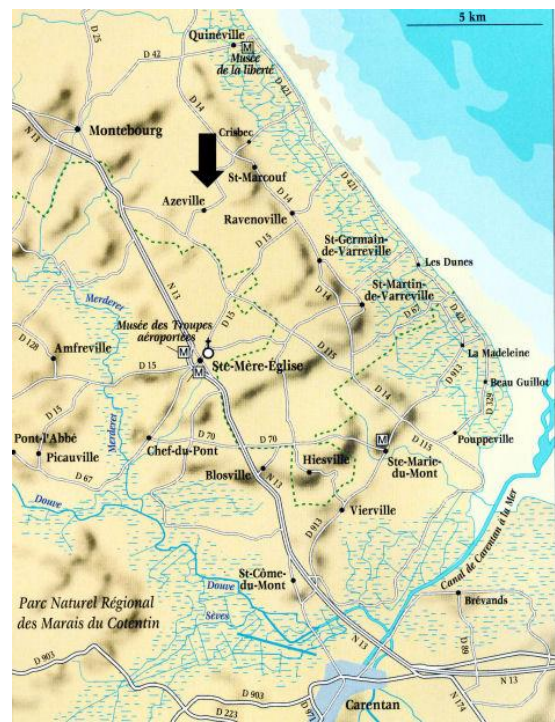

Let op de oude 'nepsteen' beschildering van deze H671

Vanuit Azeville is het een korte rit naar Sainte-Mère-Eglise. Een sleutelplaats tijdens de nachtelijke landingen van de paratroopers van het 82nd Airborne Division en wereldberoemd gemaakt door de speelfilm 'The Longest Day'.

Batterie d'Azeville

Azeville is een klein dorpje in de département la manche 20 m boven de zeespiegel met een oppervlakte van 300 hectares en telt (cijfers 2005) 79 inwoners. De batterij van Azeville bevindt zich vlak achter Utah Beach, het was ook een van de eerste bouwwerken van de Atlantische muur. Het eerste jaar dat wij het complex aandeden was het jammer nog gesloten, wij waren wat te vroeg in het jaar gegaan, meestal doen we dat omdat er dan nog niet veel volk in de streek is het is bekend dat vanaf mei tot eind september een massa volk naar deze streek afkomt. We zijn dan nog eens een paar keer in de buurt geweest maar enkel wat foto's genomen. In 2004 hebben wij dan voor de eerste keer de rondleiding mee gedaan, en dit was zeker de moeite, de gids was echt goed en wist zijn verhaal

goed aan de man te brengen, jammer dat hij geen Nederlands kende, maar ter compensatie kregen de mensen die geen Frans verstonden een mapje met alle uitleg mooi neergeschreven. Gelukkig ben ikzelf tweetalig en heb het verhaal mooi kunnen volgen, dit is altijd beter dan lezen, en natuurlijk kan je dan ook vragen stellen over iets wat je wilt weten.

In de bunker die als hoofdingang voor het complex dienst doet is er ook een klein winkeltje waar je een aandenken kan kopen, verder begint of eindigt de rondleiding met een film.

De eigenlijke rondleiding begint vanaf de bunker aan de hoofdingang om dan ondergronds naar de andere bunkers te gaan en de munitieruimtes, het stelsel is nog in prachtige staat en ook zeer goed onderhouden.

De batterij ligt op 4 km van de kust en diende als ondersteuning voor de Batterij van Crisbecq en was gewapend met vier 105 mm kanonnen van het type Schneider met een bereik van 10 km. Ze werd ingenomen op 9 juni met vlammenwerpers door het 22ste regiment infanterie.

De batterijen die hier besproken worden maken deel van de Atlantische muur, deze laatste moest het fort van Europaworden en de Duitsers beschermen tegen een aanval van de geallieerden, wat niet in te nemen zou moeten geweest zijn heeft maar enkele uren stand gehouden buiten het radarstation van "Douvres", dat hield 1 week stand.

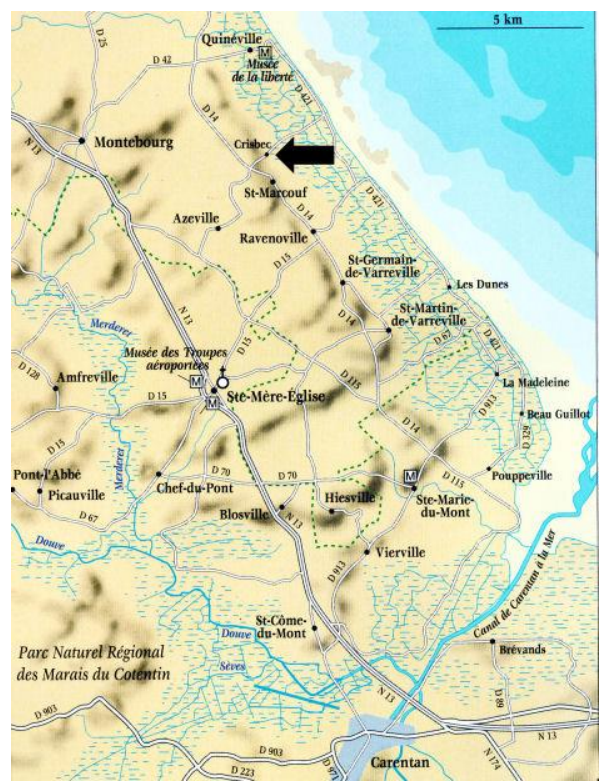
Na de landingen in 1943 op Sicilie beval Hitler om versterkingen aan te leggen langs de kust van Antwerpen tot "Biarritz". Op 5 november 1943 gaf Hitler het bevel aan Rommel om een inspectie te doen langs de Atlantische Kust dit om het werktempo op te voeren. Op 1 januari 1944 werd Rommel operationeel bevelhebber voor Noordkust van Frankrijk van de "Pas-de-Calais" tot in "Bretagne". Rommel kwam in aanvaring met Von Rundstedt, beide hadden een verschillende visie over het verdedigen. Von Rundstedt wou wachten tot de geallieerden een bruggenhoofd aan het maken waren om ze dan terug te slaan naar zee. Rommel daarentegen was van mening dat er maar een manier was: de geallieerden vernietigen terwijl ze aan land gingen.

Onder Rommel begon de Atlantische muur een machtig verdediging stelsel te worden, hij liet op de kust zware obstakels plaatsen zoals onder anderen Tsjechische egels en piramides, ook palen die gericht waren naar zee met mijnen erop. Rommel wou aan de Atlantische kust 60 miljoen mijnen plaatsen, maar op 6 juni waren daar maar 10% van geplaatst.

Veldmaarschalk Rommel is het brein achter de verdediging van "Normandië" en hij wist dat hij de geallieerden moest tegen houden aan de kust, hij zij "De eerste uren van de invasie zullen beslissend zijn zowel voor de geallieerden als voor Duitsland" het zal zoals Rommel zij de langste dag worden. Ironisch genoeg is dat Rommel op 6 juni niet aanwezig was in Normandië, hij was naar Duitsland om de 50ste verjaardag van zijn vrouw te vieren, daardoor hebben de Duitser verwarrend gereageerd op de invasie.

De batterij van "Crisbecq" (type H683) gevestigd in "Saint-Marcouf" een dorpje van 379 inwoners met een oppervlakte van 1338 hectares en op 20 m boven de zeespiegel.

Ze is net zoals de batterij van "Azeville" gevestigd achter de stranden van "Utah Beach" maar korter bij de kust Het is de meest belangrijke batterij van de "Utah Beach" kustsector, De TODT organisatie begon met de werken in 1941 en vorderde talrijke arbeiders

hiervoor (STO) net als Russische en Poolse gevangenen. In eerste instantie werden er 155 mm kanonnen geplaatst in cirkelvormige betonen bevestigingen. Toen de werken vorderde werden de kanonnen naar "Fontenay-sur-Mer" verhuisd en kwamen er 210 mm kanonnen van Skoda met een vuurkracht van 30 km in de plaats. Eerst in open lucht, wanneer een kazemat afgewerkt was kwam er een kanon in te staan. De kazematten hadden muren van bij de 3.5 m gewapend beton. Op 6 juni waren er twee kanonnen in kazematten geplaatst en een derde was nog in open lucht.

De positie werd met pikkeldraad afgeschermd en de toegangswegen waren verdedigd met 3 bastionen pikkeldraad. Het geheel was omsingeld met een mijnenveld van 558 m op 300m.

Op 6 juni was ze nog niet afgewerkt maar toch had ze al een enorme vuurkracht. Ze beschikte over:
3 werkende Skoda kannonnen van 210 mm

6 kannonnen van 75 mm (Franse makelij) voor luchtdoelen

3 mitrailleurs 20 mm tegen luchtaanvallen maar konden ook tegen grondaanvallen ingezet worden

17 mitrailleurs plaatsingen ofwel in beton (tobroek) ofwel afgeschermd met aarde of houtwerk.

Verschillen loopgraven mortieren

Ook nog individuele bewapening van soldaten ca. 300 man: pistolen, mitrailleurs, en handgranaten, enz...

Kanon Skoda 210mm K52:

Dit kanon werd vervaardigd in Tsjecho-Slowakije in de Skoda fabrieken voor de Wehrmacht onder de benaming van K39 in 1941 en 1942, het model waar de K52 van afstamt werd vooral op het Oostfront gebruikt.

De behoefte om zware artillerie geschut, doet de Wehrmacht een nieuw exemplaar bouwen de K 39/40 waarvan er 20 van gebouwd zullen worden.

In 1944 werd er een nieuwe reeks van 20 besteld die de definitieve benaming krijgt K52

Ondanks de verschillende modellen waren de prestaties bijna dezelfde voor ieder model.

De snelheid van het vuren was traag, het kanon moest men de helling van het kanon met 8° terug brengen om het te herladen en met alle gevolgen van dien moest men het terug richten.

Karakteristieken: Kaliber: 210 mm

Lengte : 9,53 m

Gewicht: 33,8 ton

Beweging – Vertikaal 4° tot 45° - Horizontaal 360°

Snelheid van projectiel: 800 m/sec

Max bereik 30.000 m

Gewicht projectiel 135 kg Toen de batterij ingenomen werd was zij zo goed als onbeschadigd. Nadien

hebben de Genie van de Amerikaanse strijdkrachten op twee bunkers testen met explosieve uitgevoerd

In 2002 was deze site nog vrij toegankelijk bij wijzen van spreken want de natuur had alles overwoekerd.

In 2004 tijdens de voorbereidingen van de 60ste verjaardag van de invasie, zijn ze met het opruimen

begonnen en nu is de batterij van Crisbecq een heus complex geworden met een museum. Deze batterij

Was een marine batterij en staat onder commando van Oberleutnant zur See Walter Ohmsen.

Batterie de Crisbecq

De vuurgeleidingsbunker van Crisbecq

Hier zijn enkele enorme kazematten voor zwaar geschut. Er is een klein museum ingericht sinds deze locatie in 2003 geheel is blootgelegd. In twee kazematten van het Type H 683 stonden twee 210mm kanonnen opgesteld, verdedigd door drie 21 mm kanonnen, zes 75 mm luchtafweergeschut, drie 20 mm's en zeventien machinegeweren. Er waren nog twee kazematten

in aanbouw, plus het plan voor een vijfde. Alles was rondom beschermd door landmijnen en prikkeldraad. In de vroege morgen van de 6de juni viel hier 600 ton bommen zonder schade aan te richten. De kanonnen kwamen bij daglicht in actie en brachten een fregat tot zinken en beschadigden een kruiser en andere schepen. Het tegenvuur vernietigde veel kleiner geschut maar de 210mm's bleven in actie tot de 12de juni ! Op deze datum trokken de Duitsers zich terug met achterlating van 78 doden. De kazematten zijn daarna opgeblazen door de genietroepen van de Amerikanen. Vanaf de vroegere vuurgeleidingsbunker heeft u een goed overzicht hoe het complex is ingedeeld.

Een kazemat Type H 683 van Crisbecq, Toen en Nu

Na de oorlogsstranden...

Les Tours de la Hougue et de Tatihou

St. Vaast la Hougue 50550 8 Meningen / Beoordeling: 7.4   **Air de Camping**

La Gallouette Rue Gallouette *Camperplaats* N 49.58427 W -1.26753 C

 22 - onbeperkt 48-uur 01/01-31/12 +33 2 33 54 20 57

rustige plaats naast de camping - geen toegang tot camping - strand 100m - centrum 200m

€ camper 7,50 - sani 0,- water 2,-/10min - stroom 2,- *2013

Mening: mooie en rustige plaats - leuk vissersplaatsje - centrum op loopafstand - Mariakapel voor de scheepvaart is zeker de moeite waard - bij eb zie je veel St Jacobsschelpen liggen - bezoek aan Ile de Tatihou met amfibischvoertuig is een aanrader

Tour construite en 1694 par Benjamin de Combes, Collaborateur de Vauban.

Hauteur de la tour : 20 m , Diamètre au sol : 16 m Epaisseur des murs : 3 m au sol

Lors de son inspection des côtes de 1686, Vauban remarque la position stratégique de la baie de la Hougue ainsi que la vulnérabilité de son rivage propice aux invasions.

C'est, en effet, à "la Hogue de Saint-Vaast" que Edouard III a débarqué en 1346, début de la guerre de Cent ans.

Un embryon de défense est réalisé en 1689, mais l'épisode malheureux de juin 1692 où 12 vaisseaux de la flotte royale ayant trouvé refuge sous Tatihou et la Hougue, sont brûlés par les Anglo-Hollandais, prouve la faiblesse de la défense côtière.

Vauban est alors entendu et son projet de construction de deux tours observatoires voit le jour, l'objectif étant de protéger la baie en rendant impossible tout débarquement grâce, notamment, au tir croisé des batteries hautes des tours.

Dès juin 1694, les travaux sont entrepris sous la direction de l'ingénieur Benjamin de Combes et la tour de Tatihou s'élève au-dessus de ses fondations. Les travaux de construction des deux tours durent 5 ans et lorsque Vauban effectue sa dernière visite en 1699, il fait un état des lieux.

D'une hauteur de 20 mètres, les tours se distinguent par leur silhouette ; plus massive pour Tatihou qui a les pieds dans l'eau et comporte 10 embrasures sur sa plate-forme, plus élégante pour la Hougue qui s'élève sur son promontoire de granit et ne comporte que 6 embrasures.

Construites pour la protection du littoral qu'elles ont contribué à défendre notamment en 1708, 1798 et 1810, les tours ont joué un rôle dissuasif certain.

Aujourd'hui, elles sont intégrées dans un cadre environnemental remarquable : les tours "guerrières" de jadis sont devenues des tours "paysagères" présentant un état de conservation

d'une exceptionnelle qualité.

Pendant la saison estivale, l'Office de Tourisme Intercommunal Saint-Vaast - Réville organise des visites guidées du Fort de La Hougue.

Tarifs des visites :

Adulte : 5 €

Tatihou est située en [Normandie](#), juste en face du port de [Saint-Vaast-la-Hougue](#) (Manche).

À partir du port de Saint-Vaast, l'accès se fait par ***véhicule amphibie*** (58 personnes). Les heures de passage varient en fonction de la marée (en général, départ toutes les 30 mn à marée haute, toutes les heures à marée basse).

Billets en vente uniquement à l'Accueil Tatihou, quai Vauban à Saint-Vaast-la-Hougue.

Il est préférable de réserver, l'accès à l'île étant limité à 500 visiteurs par jour.

À **marée basse**, Tatihou devient une presqu'île. Vous pouvez y accéder à pied quand le coefficient de marée est suffisant (50, en général). Renseignez-vous bien auprès de ***l'Accueil Tatihou***. Comptez environ 25 minutes pour faire le trajet, avec des chaussures ne craignant pas l'eau de mer ! Consultez les heures de marée dans le document ci-dessous.

Du 30 mars au 13 octobre, vous pouvez y accéder tous les jours

Horaires de l'accueil : 9h30-12h30/13h15-17h30

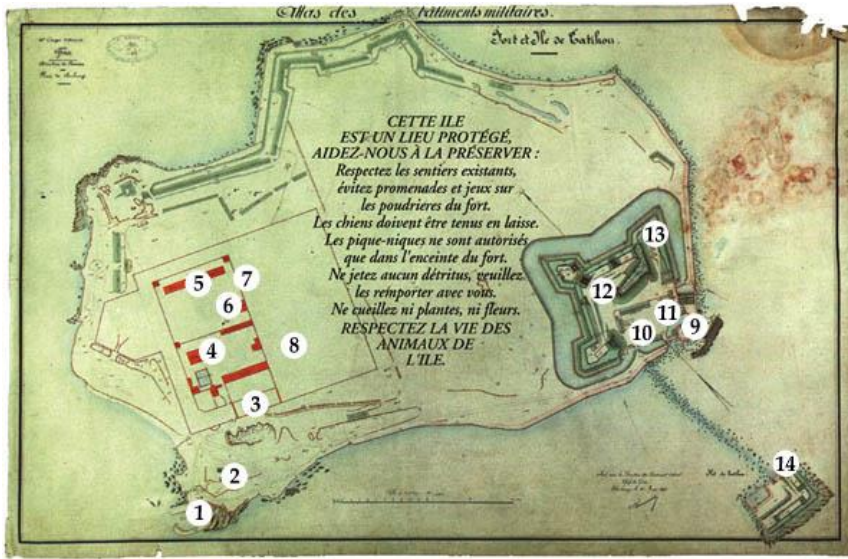
Horaires du musée : 10h-18h Attention, il est fortement conseillé de **réserver** (au 02 33 23 19 92), surtout l'été, le nombre de places sur le bateau étant limité

Billet comprenant l'aller/retour bateau et l'accès à l'espace muséographique :

Adulte individuel : 8,60 EUR

1. Le port de l'île
2. La maison des douaniers
3. Le jardin des découvertes ou jardin des milieux
4. Le laboratoire, centre de culture scientifique
5. Le musée
6. L'atelier de charpente
7. La halle à bateaux
8. Le jardin maritime
9. La tour Vauban
10. Le fort et la caserne 7

11. La chapelle
12. Les casemates et la poudrière
13. La réserve ornithologique et son observatoire
14. L'îlet

Chronologie van de D-Day en van de slag om Normandië

Geleid door het motto 'Normandië, Land van Vrijheid', kan men 8 chronologisch aangelegde trajecten volgen, en zodoende een beter zicht krijgen op de verloop van deze gigantische veldslag waarvan de afloop van de Tweede Wereldoorlog afhing.

De historische site van de Slag van Normandië is een enorm openluchtmuseum, verspreid over de departementen Calvados, La Manche en de Orne, waar vandaag ook talrijke musea en herdenkingsplaatsen werden aan toegevoegd met betrekking tot D-Day en het offensief dat erop volgde.

OVERLORD - DE AANVAL

Onder de naam Overlord, gegeven door de Geallieerden aan de algemene plannen en het militair apparaat met betrekking tot de hele Landing, toont deze route enkel de vele plaatsen en gebeurtenissen die op 6 juni 1944 een belangrijke rol speelden in de Engels-Canadese sector.

D-DAY - DE SCHOK

Met de nadruk op het Amerikaanse offensief, neemt dit parcours u mee van **Bayeux** naar Carentan, vanaf het beruchte **Omaha Beach** strand, toneel van een vreselijk gevecht, tot aan de inname van Saint-Lô en Carentan. Het toont 'bloedig Omaha' waar, bij dageraad van D-Day, de vele aanvalsgolven van de 1ste Infanterie Divisie US op de harde weerstand van de Duitse troepen stootten, tot aan de 'Pointe du Hoc' waar de heldendaden plaats vonden van de Rangers van kolonel Rudder.

DOEL - EEN HAVEN

Om de gelande troepen te bevoorraden, hadden de Geallieerden levensnoodzakelijke behoefte aan een haven met grote diepgang. Het eerste objectief van de Amerikaanse troepen op Utah Beach en rond St.-Mère-Eglise was dan ook de haven van **Cherbourg** in te nemen. Het circuit 'Objectif-un port' loopt langs de verschillende sites die het parcours vormden van Generaal Collins en het 7de legerkorps in de richting van **Cherbourg**. Bij het vertrek vanuit Bénouville, vervolledigt deze route het parcours Overlord-de Aanval en laat u toe de moeilijke vooruitgang te volgen van de geallieerde troepen in zuidelijke richting en ter versterking van hun bruggenhoofd.

DE CONFRONTATIE

Vertrekkend vanuit Bénouville, vervolledigt deze route het 'Overlord-de Aanval' parcours. Ze geeft een duidelijk beeld van de uiterst moeilijke doortocht van de geallieerden in zuidelijke richting en de versterking van hun bruggenhoofd.

COBRA - DE DOORBRAAK

Op 25 juli 1944 besluiten de Geallieerden om de operatie Cobra in te zetten. Deze operatie, geleid door de Amerikaanse generaal Patton had als doel Avranches te bereiken via de kust, om zodoende een gat in de frontlinies te maken om Bretagne te bevrijden. Zo wilden ze de Duitse troepen via het zuiden omzeilen en ze in de tang houden in de flessenhals Falaise.

DE TEGENAANVAL

De Duitsers waren verrast door de doorbraak in Avranches. Hitler gaf het bevel een tegenoffensief in te zetten met als doel het (pas opgerichte) 3de Amerikaans Leger van zijn achterhoede af te snijden in Bretagne. Het offensief heeft plaats in Mortain, en daar begint de tegenaanval.

DE OMSINGELING

Dit parcours gaat van Alençon naar Aigle, en laat toe te begrijpen hoe men de Duitse soldaten, die midden augustus Normandië proberen te verlaten, wilde omsingelen.

DE ONTKNOPING

Bij de aanloop van dit parcours vanuit **Caen**, zien we de fase waarin de geallieerden zich verzamelen op het belangrijkste en meest beslissende slagveld van de Slag van Normandië: de trechter Falaise-Chambois, vlak voor Aigle, waarvan de bevrijding de weg naar de Seine opende voor de geallieerde troepen. Op dinsdag 22 augustus drongen de Amerikaanse en Poolse troepen binnen in Chambois, en leggen zodoende een cordon rond de trechter Falaise. Zo eindigt de Slag van Normandië.

om alles te weten te komen over het verloop en de uitkomst van de Slag van Normandië, gaat u naar de internetsite '[Normandie Mémoire](#) welke in detail de beschrijving geeft van deze belangrijke wereldgeschiedenis.